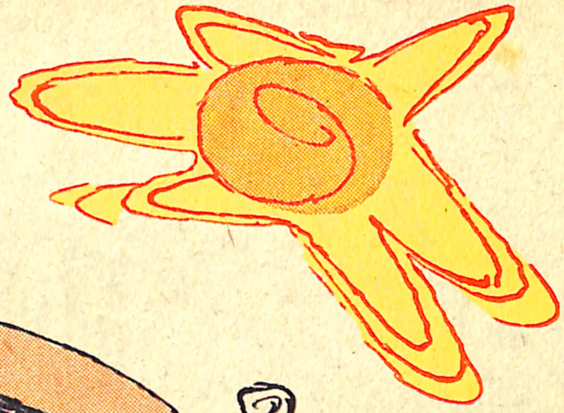
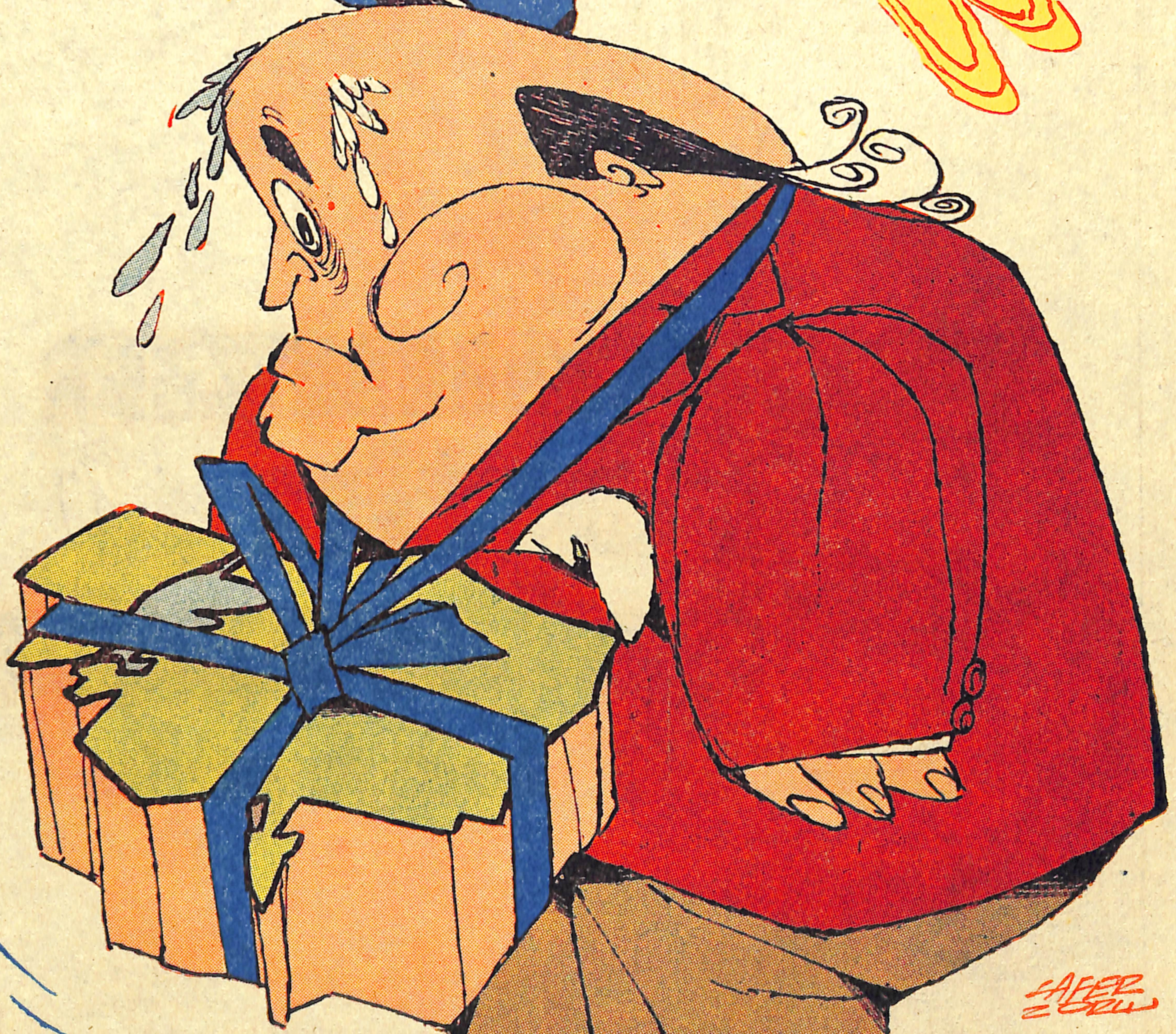
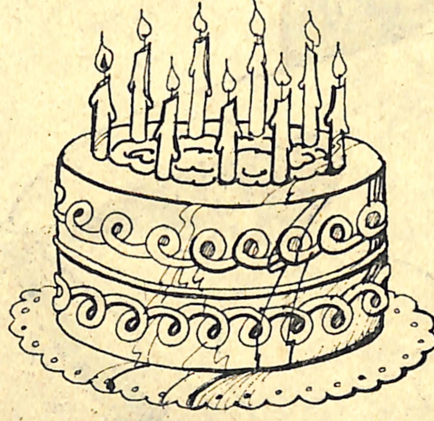
39-77

Akbaba

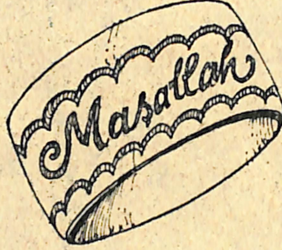

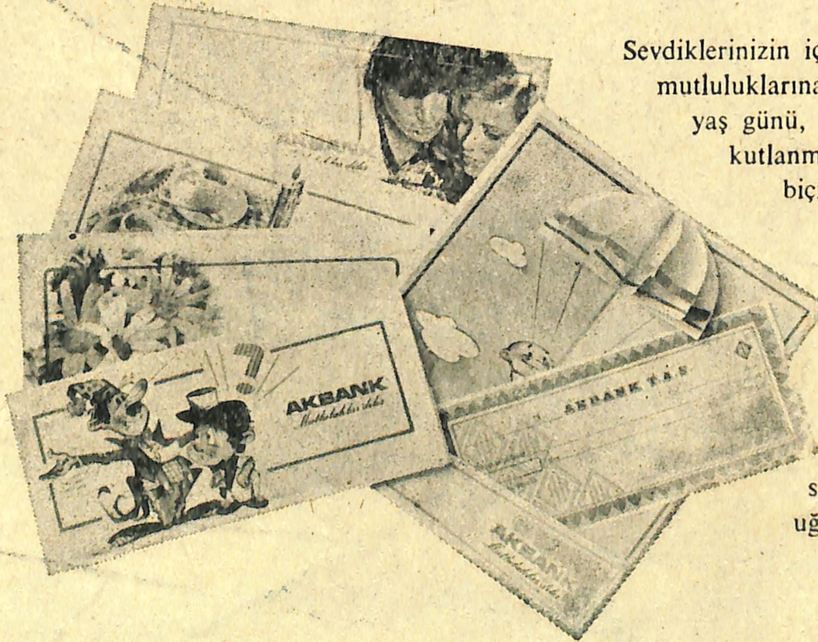
ZAM PAKETİ !

yaşamınızın mutlu anlarında

AKBANK hediye çekleri

Sevdiklerinizin içlerinin çektiği hediyeyi almaları mutluluklarına mutluluk katacaktır. Doğum, sünnet yaş günü, nişan, evlilik ve tüm mutlu anların kutlanmasında en incelikli, en uygar hediye verme biçimi Akbank Hediye Çekleridir.

Akbank Hediye Çekleri sizi sadece hediye seçme güçlülüğünden kurtarmakla kalmaz vakitten de tasarruf etmenizi sağlar.

AKBANK HEDİYE ÇEKLERİ

100, 250, 500, 1000 liralık çeklerle ve her mutlu olaya uygun, değişik çok renkli poşetlerde...

AKBANK'ın hediye çeklerinden yararlanmak son derece basittir. Şubelerimizden herhangi birine uğramanız yeterlidir.

AKBANK

hediye çekleri

uygar hediye verme biçimi

REFRO

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 39 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 21 Eylül 1977 — Fiatı 250 Kuruş

GEÇİNE-MEMEK

GÜRÜLTÜ patırtı hep geçinememek yüzünden çıkar. Kırk yıllık evlidirler. Birgün bakarsınız ki karı - koca arasında dır dır başlamış, komşular kavga seslerini duydukça:

— Vah, vah! Kırk yıllık karı - koca arasında geçimsizlik başladı derler.

Bir evde karı - koca hayatı bizim politikacılar arasındaki ilişkilere döndü mü, artık hayır yoktur. Komşular karı - kocaya acırlar:

— Yazık, kırk yıllık karı - koca geçinemiyor.. diye hayıflanırlar.

— Peki ama, neden geçinemiyorlar?

— Geçinemedikleri için!

Evet sevgili okurlar, gerçekten de nice karı - koca geçinemedikleri için geçinemezler.

Türkiye'de geçim indekslerine baktığımız zaman işin içyüzünü kolayca anlarız. Geçenlerde basında çıkan milletlerarası istatistiklere göre Türkiye hayat pahalılığında dünyada birinci gelmektedir. Gerçekte gidişatı anlamak için milletlerarası istatistiklere de gerek yoktur... Şöyle bir çarşıya çıkıp fiyatlara bakmak yeterlidir. Bakkalda, kasapta, manavda, elbise ve ayakkabı mağazalarındaki fiyatlar sağdan sıfırlı rakamlarla sırıtmaktadır.

Öyleyse soralım şimdi iktidar kodamanlarına:

— Böyle bir toplumda dirlik düzenlik olur mu? İkide bir nutuk atan:

— Huzuru getireceğiz.. diye bar bar bağıran politikacılar insaf ile ellerini vicdanlarına koysunlar!

— Böyle bir ülkeye huzur gelir mi?

İnsanların geçinemedikleri toplumlarda geçimsizlik başlar, aileme geçimsizlik başlar, okulda geçimsizlik başlar, işyerinde geçimsizlik başlar. Herkes öfkesini biribirinden çıkarmaya çalışır. Üniversitede genç, fabrikada işçi ayaklanır. Kavga — dövüş, suç işlemeler artar. Ve gazetelerde sık sık haberler görülür:

— Yüz lira için cinayet işlendi..

— Zimmetine para geçirmekten sanık veznedar tutuldu...

Pahalılıkta dünya birincisi bir ülkenin insanları birbirine âdeta düşmandırlar.

Evde karı - koca arasına girer zamlı fiyatlar:

— Bey, bukadarcık parayla çarşıdan birşey alamıyorum artık.. dedi mi kadın, ne yapsın ne etsin adamcağız? Çalsın mı, soysun mu, vursun mu? Ya da köşebaşına bir mendil serip, gelen geçene:

— Allah rızası için bir sadaka.. diye yalvarsın mı?.

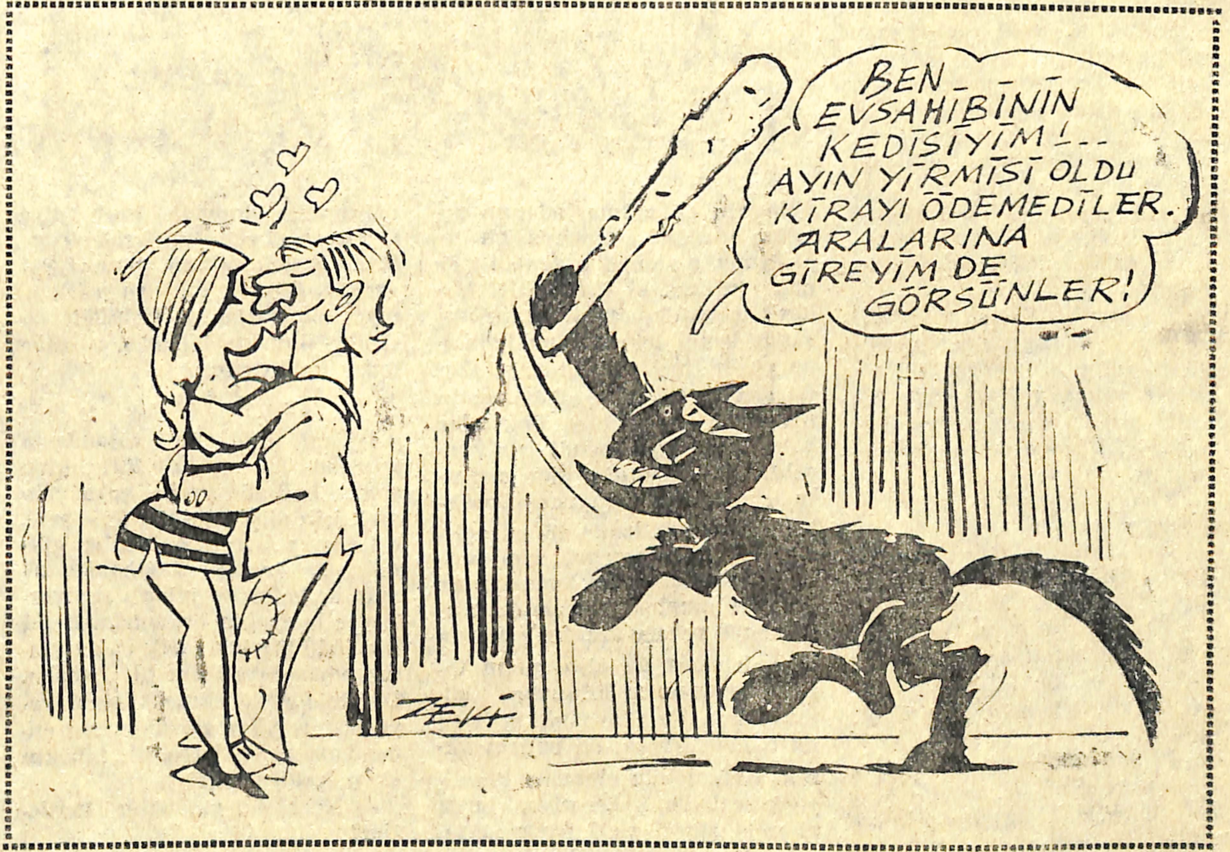
İnsanlar geçinemedikleri için geçinemezler... Ve geçim zorluğu, geçimsizliği yaratır.

Eğer ailede, okulda, işyerinde geçim istiyorsak, vatandaşın geçim zorluğunu yok etmek gerekir.

Bunun ötesindeki lâflar politikacı palavrasıdır.

Hayat pahalılığında dünya birincisi olan bir ülkenin vatandaşları arasında huzur bulunur mu? Elbette bulunmaz. Hiç bir cephe manevrası, hiç bir şiddet tedbiriyle bulunmaz, bulunamaz. Huzur, ne Demirel'in nutuklarında, ne Erbakan'ın anahtarında, ne Türkeş'in cebindedir. Ve vatandaşın artık bu gerçeği anlaması zamanı gelmiştir.

AKBABA

— Her dakika patlamağa hazır bir paket efendim.

— Nerede?

— Caddenin ortasında beyefendi. Trafiğin en yoğun olduğu caddenin orta yerine konmuş, mutlaka saatli olmalı.

— Alo, duyuyor musun beni, derhal trafiği iki yönden kesin, paketi zararsız hale sokacak ekibi göndereceğiz oraya. Şimdi not alalım, paketin büyüklüğü nekadar?

— Kiloluk olsa gerek efendim.

— Kiloluk mu, birkaç aracı havaya uçurduğu gibi, çevreye de çok zarar verir o denli büyük bir bomba. Kimseyi yanına yaklaştırmayın.

— Yaklaştırmıyoruz beyefendi. Ama her geçen dakika kalabalık gittikçe fazlalaşıyor.

— Paketin üzerinde herhangi bir yazı falan yok mu?

— Var beyefendi, az önce buraya biriken halktan birinde, bir dürbün vardı, onunla izledik beyefendi.

— İyi güzel... Şimdi gördüklerinizi söyleyin rapora geçirelim.

— Efendim çok güzel bağlanmış bir paket, yeşilli, sarılı bi kâğıtla paketlenmiş, sonra üzerindeki ip kırmızı sırma naylondan.

— Paket kâğıdında herhangi bir yazı var mı?

— Var beyefendi, salt okuyabildiğimiz, «Hazır pasta ve kurabiyeleri» yazmakta...

— Mutlaka bir bubi tuzağıdır. Birisi eline aldığı anda patlayacak.

— Biz de öyle sanıyoruz beyefendi.

— Pekiyi, dükkânın adı falan okunmuyor mu?

— Maalesef okunmuyor beyefendi.

— Tuzak. Ya ipi açılırken patlayacaktır, ya kâğıdı çözülürken, ya da kutunun kapağı açılırken.

— Buradaki arkadaşlar saatli bomba olduğu kanısındalar, neden derseniz, üzerindeki bağlama ipi tele de benziyor, kırmızı kordona.

— Pekiyi pekiyi, gerekli tüm önlemleri alın, derhal harekete geçeceğiz.

— Her dakika patlamağa hazır efendim, her dakika...

* * *

Her dakika ölmeğe hazır. İki günden beri bir lokma ekmek girmemiş ağzına. Dönmüş durmuş koca kentin orasında burasında. Lokanta vitrinlerine bakmış, fırınların kapısında dinelmiş, pastacılara, börekçilere bakmış, ama onuruna bir türlü yedirememiş dilenmeyi. Çalmayı düşünmüş bir ara, ama bilmiş o dakika yakalanacağını. Bir su içmiş belediye kesesinden, ama nasıl bir su, beş litrelik midesinin dört litresini suyla doldurmuş. Ondan sonra uzanmış bir ağacın altına. Bakmış güneşe, bakmış güneşe, sövmüş saymış kendi kendine. İşsizliğe, açlığa, zamlara ve de kendini aç bırakanlara. Gelip geçenler şaşkın şaşkın bakmışlar, bu kendi kendine konuşan adama. Kimi sıcaklardan, demiş, kimi kafayı bozmuş, demiş, kimi de ya esrar içmiş, ya da ispirto demiş. Ama kimsenin de aklına, adamın açlıktan sövdüğü gelmemiş. Ah bir ölseymiş, o zaman o denli ilgilenen olurmuş ki kendisiyle, birkez başında kalabalık birikirmiş, sonra kendi için telefon kabinine girilir, teelfon edilirmiş. Can kurtaran gelirmiş, hastanenin morguna aldırılırmış, doktorlar inermiş aşağıya, kendi için bıçaklar gelirmiş, otopsiler yapılırmış, raporlar yazılırmış, polisler, savcılar gelirmiş, ilk görenlerin ifadeleri alınırmış, izin verilirmiş gömülmesine, kocaman ak kâğıtlar üzerinde, mezar kazılırmış özel, cenaze araabsı gelirmiş özel, isteksiz de olsa imam tarafından namazı kılınırmış gömülürken. Ve gömermiş iki işçi, ha babam kürek, de babam kürek. Kefeni bile olurmuş belediye kesesinden... Eh ulan, haklı mıymış şimdi yâni bağırmakta, vatandaşın ölüsüyle bunca uğraşacağınıza, dirisiyle bir parçacık uğraşsanız olmuyor mu? diye O zaman düzen değişirmiş. Titre kendine dön varken, maneviyyat varken, Böyük Türkiye varken, niyeymiş düzen değişikliği, vatandaş ölmekte hürmüş, o ölür onlar kaldırırmış..

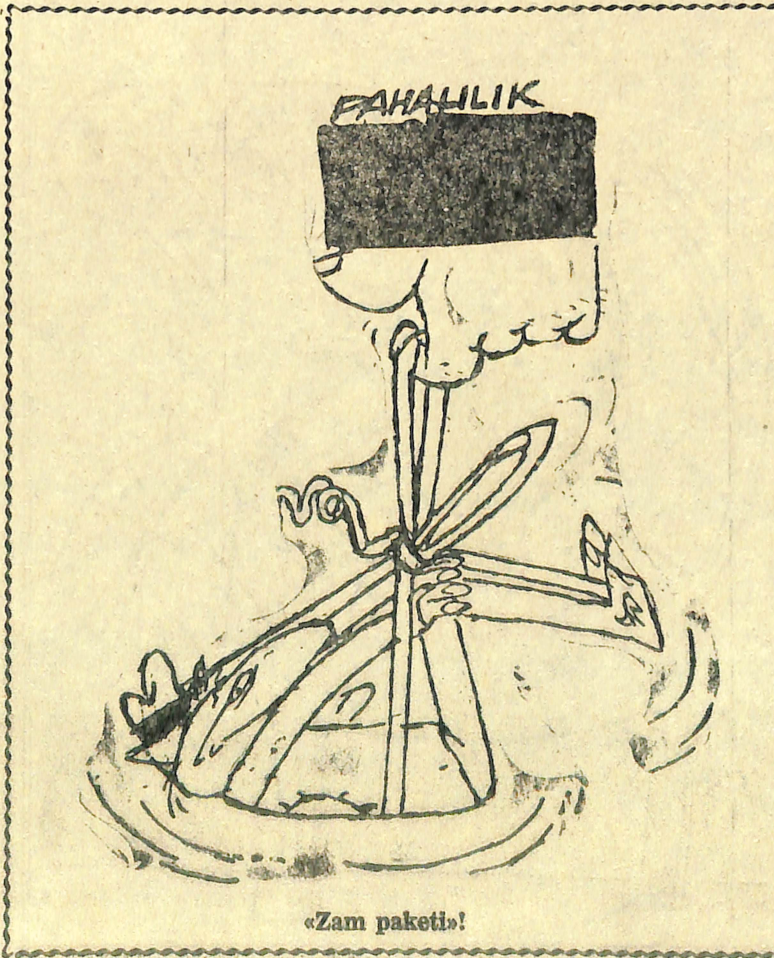
* * *

İyi mi? İşte bu vatandaşın karnında onca su biriktikten sonra, kalkmış ayağa, suyu eritmek için düşmüş yola. Gele gele, o kavşağa gelmiş, kalabalığı görmüş. Yaklaşmış kalabalığa, olmaz a, belki de pilav dağıtıyorlardır bu yolun ortasında. Belki üzerinde bir lokmacık et de vardır, yanında da acı bir soğan. Dörtte bir de ekmek tutuşturuyorlarmış pilav verdiklerinin eline. Yok, az beklerse, bir tabakta kuru fasulya varmış.

— Ne ki bu kalabalık kardeşim?

— Bomba var bomba.

Niye kuru fasulya değil, niye pilav değil, niye ekmek değil, ha niye bomba?

«Zam paketi»!

— Ne bombası?

— Bomba bombası işte... Ortada duruyormuş, üzerinde de bir kâğıt varmış, kâğıdın üzerinde «Hazır pasta ve kurabiyeleri» yazmaktaymış.

Ha demek ki pilav değil, kuru fasulya da değil, pasta.

Hele durun bir bakalım...

— Nerede yahu nerede?

— Ötede ötede, kavşağın hemen bu yanında, caddenin ortasında. Pilliymiş, saatini bekliyormuş, saati gelir gelmez patlayacakmış.

— Yok canım, bubi tuzağıymış. Kim ipine dokunur, o anda patlayacakmış.

— Vallahi şuradan biri dedi ki, asıl kâğıdı açarken patlayacakmış.

— Ama bombayı zararsız hale getirecek olan ekip yoldaymış.

— Kardeşim ben onu bunu bilmem, ne zaman ülkede zamlar başlasa, böyle bomba olayları da hemen başlıyor.

— Yanlışın var kardeşim, önce bomba olayları başlıyor, ardından zamlar başlıyor. Biz karı koca her sabah gazetelere bakıyoruz, diyelim o günü dört yerde bomba patlamışsa, dört şeye birden zam geliveriyor.

Karnı suyla lıkır lıkır eden adam, boyuna kalabalığı yarıyordu. Yara yara en öne vardı. Şimdi polislerle burun burunaydı. Polisler bir sıra olmuşlar, ordan öteye kimseyi bırakmıyorlardı. Polislerin üstü, elinde bir telsiz, durmadan bir yerle konuşmaktaydı. Aç adamın açlıktan gözleri bulanıyordu. Bir zaman uzaktaki paketi göremedi. Polis'e parmağıyla dokundu:

— Paket, dedi, nerede bomba paketi?

Polis, karnı suyla lıkır lıkır eden adamı itiverdi.

— Çekil kenara, dedi.

Çekilmedi aç adam. Baktı uzağa. Yerdeki paketi gördü. Uzaktaydı, ama buradan bile ipinin kırmızı olduğu görülüyordu. Mırıldandı:

«Demek kuru fasulya, demek pilav değil de pasta ha?»

Ah bir güç, şöyle birkaç adımlık bir güç, fazla değil, on adım atabilse, on adım koşabilse... Şöyle bir kurtulsa polislerin elinden. On metreden sonra hiçbir polis yanaşamaz yanına. Ondan sonra çok yavaş elini kolunu sallaya sallaya varır paketin yanına.

Yanları yırtılmış ayakkabılarını çıkardı. Derin bir nefes aldı. Göğe baktı, güneşe. Mırıldandı. On adım, fazla değil... Koşucular gibi sağ ayağını ileri attı, bir daha güçlü bir nefes aldı, hızla koştu...

— Dur!

— Hey nereye?

Düt düt düt düt...

— Tehlike!

— Ölüm!

— Bomba!

— Yakalayın onu!

Erkeksen gel sen yakala. Ya saniyeleri dolmak üzereyse bombanın, ya birkaç tiktakı kalmışsa?

Karnı aç adam, polis engelini

açtıktan sonra, geriye döndü. Sırıtıyordu. Gülüyordu insanlara. Tüm kalabalık uğuldamış, sanki bir soluk, bir yürek olmuştu. Az sonra biradam gözlerinin önünde parça parça olacaktı. Flaşlar patladı, resimler çekildi, foto muhabirleri şimdiden resim altını kafalarında hazırlamışlardı bile, «Ölümüne giden adam», «İşte bu adımlarla ölümüne koştu», «Bu adam az sonra parça parça olacak...»

Başka ayakkabısı var mıydı? Ne gezer? Pekiyi bundan sonra ayakkabısız ne yapacaktı? Onun için bağırdı:

— Ayakkabılarımı atın buraya!..

— Ayakkabısı, nerede bu adamın ayakkabısı?

— Burada beyefendi...

— Verin bana, ne berbat ayakkabıymış bu böyle, nerede megafon?

— Buyrun beyefendi.

— Bana bak, geri dön, ayakkabını vereceğiz geri dön.

Gazeteci, resim altı yazısına bir cümle daha ekledi usundan, «Ölümüne giderken ayakkabısından ayrılmak istemedi.»

— Verin ayakkabılarımı.

— Geri dönecek misin?

— Verin döneceğim... «Nah dönerim, pakete şurda ne kaldı ki?»

— Güçlü atan biri gelsin, fırlatsın şu ayakkabıları ...

Karnı suyla lıkır lıkır eden adam, ayakkabılarını geçirdi ayağına. Döndü, bir kez daha baktı kalabalığa. Gülüyordu, boyuna gülüyordu. Kalabalıktan soluk çıkmıyordu... İşte iki metre kaldı, işte bir metre, işte on santimetre... İşte el atıyor pakete... Attı...

Tıkayın kulaklarınızı, ağzınızı kapatın!..

Ağzı açık aç adamın. Sulanıyor ağzı. Çenealtı, dilaltı, kulakaltı bezleri çalışıyor harıl harıl...

Teleobjektifler çalışıyor. Şakır şakır... Yeni yeni resim altı yazıları. «İşte iki saniye sonra parçalanacak...», «Kimsenin kurtaramadığı adam»

İpi çözüyor...

Güneşe bakıyor...

Demek kuru fasulya değil, pilav değil, pasta ha!

Su sevinecek şimdi, pastayla kurabiyeyle karıştığı için sevinecek. Mide bayram edecek, bar saklar türkü çağıracak. Pankreas bezi kesesi, mide öz suyu, su, bez, kese oldu olalı böyle mutlu olmayacaklar.

Karnı suyla lıkır lıkır eden adam, şimdi bomba paketinin kâğıdını açıyor. Ortada, bir nokta gibi. Belki de dünyada bir paket açan kişiyi bu denli çok insan izlememiş... Kâğıt açıldı... Şimdi paket açılıyor, ha patladı, ha patlayacak. Kalabalıkta bir uğultu, yavaş yavaş geriye çekilme, polisler tetikte, soluksuz.

Bomba paketi açıldı... Pastalar. Gerçekten pastalar, susamlı, karacaotlu, şekerli, sütlü pastalar...

— Yiyor yiyor, bombayı yiyor...

Yiyor aç adam, her pastayı bir lokma yapıyor. Onca insan onu izliyor, ama o yiyor, arada bir güneşe bakıyor, yiyor yiyor yiyor, almış pasta paketini bacaklarının arasına, ha bire yiyor.

Suyunu önceden içmiş...

Ve merkeze ilk haber telsizle gidiyor:

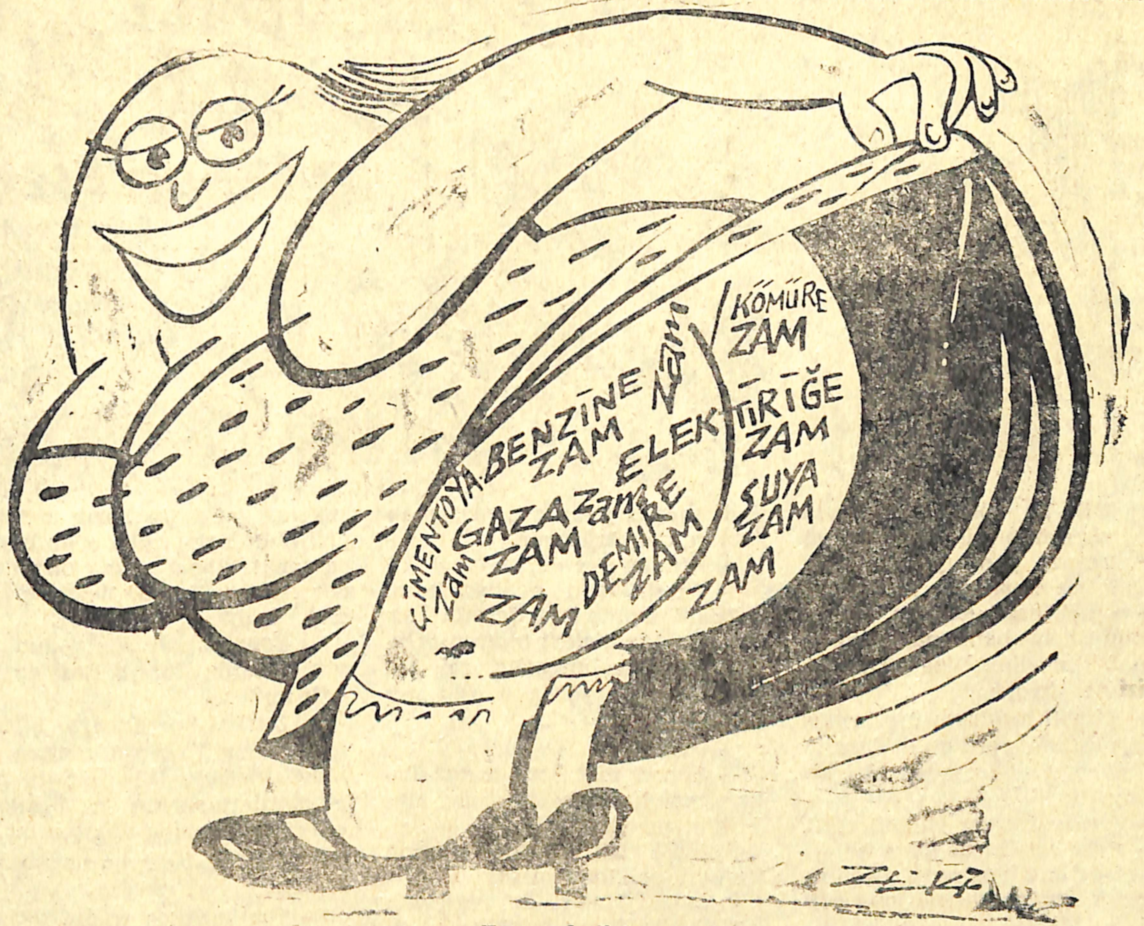
— Beyefendi ekibe gerek kalmadı, çünkü bombayı bir âdam yedi...

Merkezden ilk buyruk geldi:

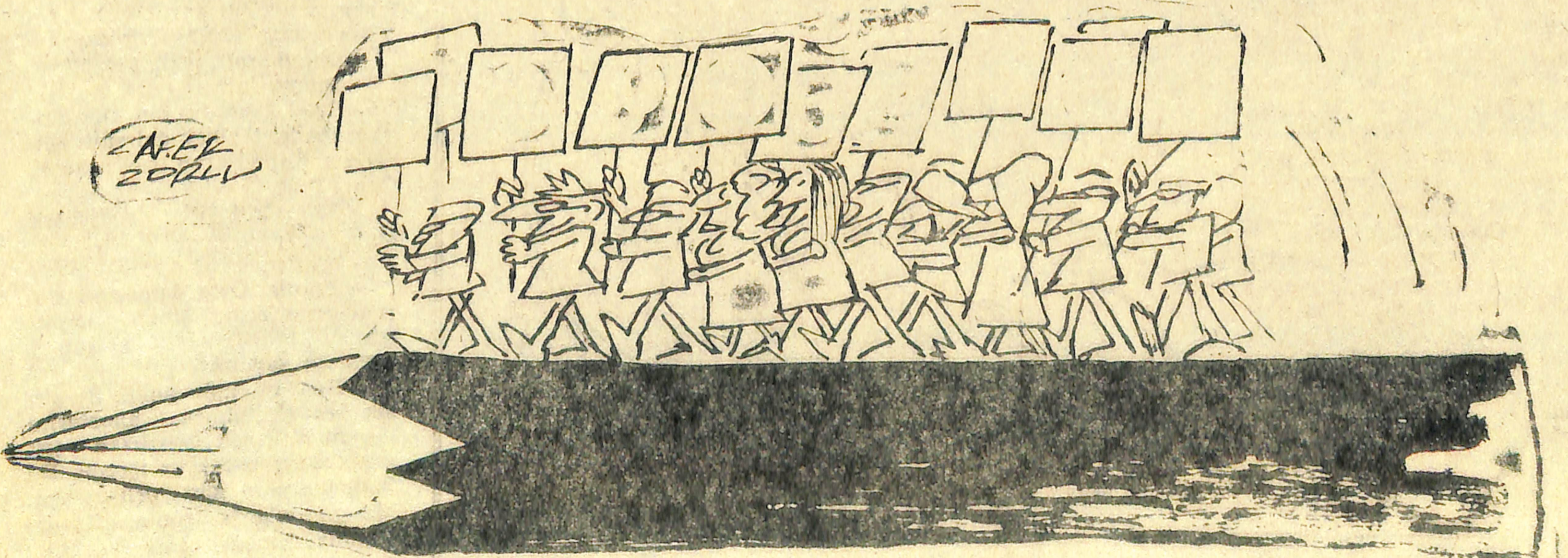
— Adamın yanına kimseyi yaklaştırmayın, her an patlayabilir.

Karnı aç adam patlayıncaya dek pastaları yiyor...

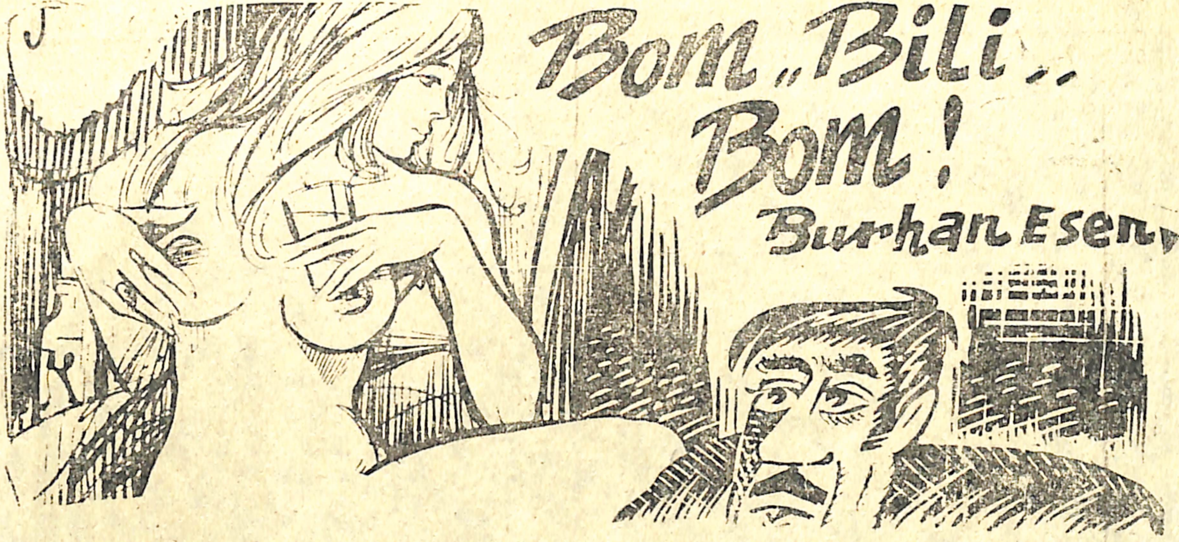
Muzaffer İZGÜ

«Zam paketi»!

Gidişat!...

Bom „Bili „ Bom!

Burhan Esen

BEN bu hikâyeyi şöhrete paraşütle iniş yapmış ünlü beyaz perde yıldızı, pek yüksek ses sanatkârı, yılların eskitemediği, gazinocuların tüketemediği Düriye hamfendinin hocasından dinledim. Sizlere naklen yayına başlıyorum:

— Birgün meyhanede oturmuş kafayı tüssülüyordum. Yanıma muhabbet tellallarından biri sokuldu:

— İyi mallar var elimde, dedi.

— Sıfır asitlisi de varmış?

— Zeytinyağı simsarı değilim. Kaçıncı sınıf istiyorsan onu söyle.

— Ne sınıfı? Okul mu açtın yoksa?

— Birinci mi? İkinci mi? Üçüncü mü olsun?

— Trene mi bineceğiz biradar..

— Mangırına göre değişir. Üçüncü sınıftakileri sana yakıştırmam. Hepsi madara. Çoğu da vesikalı. Hacıağalara birinci sınıf diye yutturuyoruz onları.

— İkinci mevkide kimler var?

— Daha düzgüncedirler. Henüz adları zabıta kayıtlarına geçmemiştir, iyi parçalardırlar ha. Bazıları keyf için çalışan hanımlardır.

— Peki birinciler?

— Ücretleri tuzlucadır ama, helâl olsun, Altın borsasına göre ayarlarlar fiyatlarını. İçlerinde ünlü sinema yıldızları, ses sanatkârları, dansözler var.

— Kimler meselâ?

— Şimdi isim açıklayamam. Yetkim dışındadır. Ücretin nısfını ödersen, listeyi okurum. Önce söyle bakalım artist mi, ses sanatkârı mı, yoksa dansöz mü olsun?

— Artist...

— Esmer mi? Sarışın mı? Balık etinde mi? Tüy siklet mi? Her yanı et mi olsun?

Siparişi tarif eyledik. Gözünü kapayıp düşündü biraz:

— .... Olmaz, film çeviriyor. Sette çalışırken sipariş kabul etmez, ... O da yaş. Belalısı var, çalıştırmıyor. ...... Turneye çıktı. Tamam buldum, Hülya Canyakmaz hazır abicim.

— Kimmiş o?

— Duymadın mı hiç? Meşhur artist.

— İlk kez adını işitiyorum.

— Hayret. Sen hiç sinemaya gitmez misin?

— Yerli film kaçırmamö

— Demek duymadın ha?

— Yooo... Öyle bir yıldız yok ki bileyim.

— Pekey abi, sen isim ver, ben onu ayarlayayım.

— Şimdi oldu...

Zaten amacım hovardalık etmek değil, içimdeki şüpheyi yenmekti. İstenilen artisti muz gibi soyarak yenmeye hazır duruma getirebileceğini iddia eden bu ince sanat erbabı acaba bizim sadık eşi, Düriyeyi'de listesine katmış mıydı?.

— Bana bak ahbap, dedim, senin defterde Düriye ismi de kayıtlı mı?

— Şu meşhur Düriye. Filmlerinde mendil dolusu gözyaşı dökülen fosforlu Düriye değil mi? Müşterilerim onun için keselerinin ağzını sonuna dek açarlar.

— Nesini beğeniyorlar o şişkonun?

— Biz herşeyin irisini severiz. Kahvenin bile okkalısını içmez miyiz? Düriyede kulpsuz, kallevi fincanla gelen kahveden farksız. İç içebildiğin kadar. Kolay tükenmez

Öfkeden soğuk terler dökmeye başlamıştım. İşin sonuna varabilmek için renk vermemeliydim:

— Gevezeliği bırak, dedim, vizitesi kaç para bu kadının?

— İşletme vergisi, servis ücreti, girdisi çıktısı dahil 1500 lira.

— Ben mi gideceğim, o mu gelecek?

— Koskoca şöhret ayağına gelir mi? Gelmesine gelir ama, ücret çift porsiyon olursa. Buluşma gizli randevu evinde, ikiyüz elli lira da ev sahibi alır.

— Pekey kabul. Ne zaman olacak bu iş?

— Yarın gece. Ben seni buradan alır, götürürüm. Saat 21 de buluşalım! Ver kaparoyu...

— Ne kadar?

— Beşyüz ver. Ötesini eve varınca ödersin.

Kaparoyu saydım avucuna. Körkütük sarhoştum ama, işittiklerim ayıltmıştı beni. Demek öyleydi ha? Binbeşyüzü bastıran sevgili eşime sahip olabiliyordu. Biz de yatıyor, mışıl mışıl uyuyorduk.

Cumbadan gelmişti Düriye. Şöhret başına vurmuştu anlaşılan. Hızlı yaşamaya başlamıştı. Onu ayni hızla ahrete postalamayı koymuştum kafama.

Ertesi sabah akşamın olmasını iple çekiyordum. Hava kararmaya başlayınca Düriye sordu:

— Bu gece dışarı çıkmayacak mısın?

— Hayır!

— Demek evde oturacaksın?

— Evet, ya sen?

— Ben bu gece davetliyim?

— Nereye?

— Şükranlara gideceğim. Yaş günüymüş.

— Saat kaçta?

— Neden sordun?

— Soramaz mıyım?

— Elbette sorarsın hayatım. Saat yirmibire doğru.

Demek doğruydu. Kadın simsarı yalan söylememişti. Saat yirmibirde randevu evinde karşılaşacağı müşterisinin kocası olabileceğini bilmeden gidiyordu. Benimle, bana ihanet etmek için gidecekti.

Rujunu, rimelini tazelemişti. İki dirhem, bir çekirdek giyinmişti.

Avrupadan kaçak getirttiği Losyonları sürünmüştü. Saat yirmibire çeyrek kala evden çıktı. On dakika sonra da ben arabaya atlamış, muhabbet tellalı ile buluşacağımız meyhaneye kapağı atmıştım.

Oradaydı. Beni görünce:

— Tamam! dedi.

— Geldi mi?

— Elbette gelecek...

— Şimdi evde mi?

— Seni bekliyor. Kalk gidelim!

Kulaklarım uğulduyordu. Gözlerim karıncalanmaya başlamıştı. Basmıştım mangırı randevu evine gidiyordum. Buluşacağım fahişede nikâhlı karımdı.

Bir sokağa sapınca simsar:

— Burada dur, dedi, geldik!

— Burası mı?

— Evet! Asansöre bin. Dördüncü katta in. Üçüncü dairenin ziline bas. Kapıyı arap bacı açacak. Ona:

— Bom Bili Bom... diyecek sin...

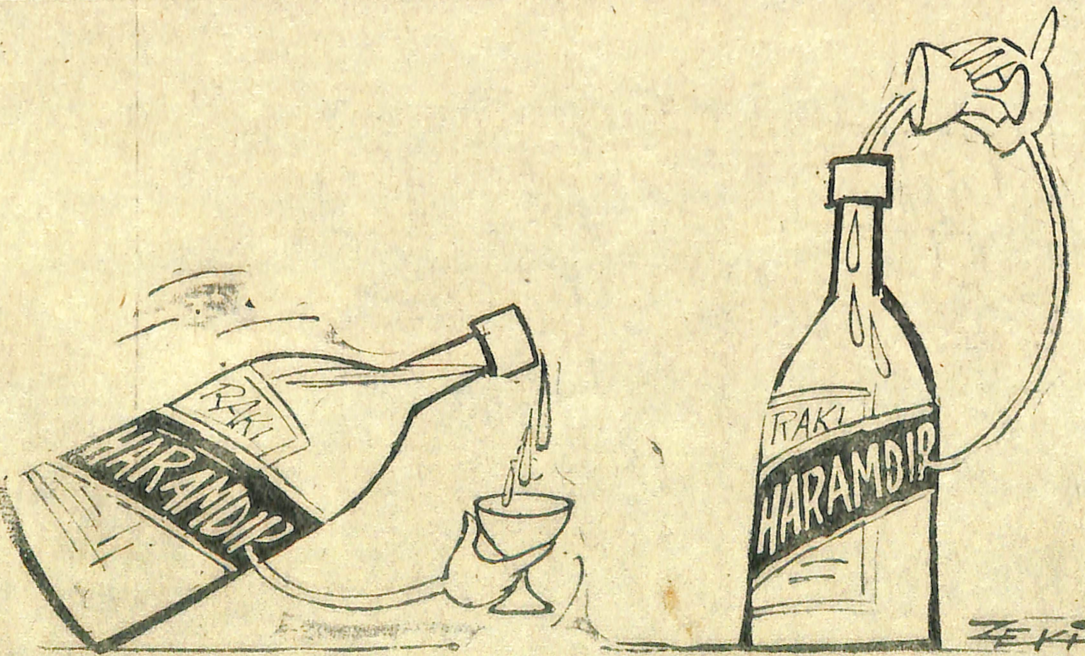
— Ne demek o?

— Parola. Öyle demezsen içeriye giremezsin. Şimdi ücreti öde.

Parayı saydım:

— Beni iyi dinle şimdi. Bu eve sık sık gelebilmek, âlemlerini devam ettirmek istiyorsan çok nazik davranacaksın içerde. Bu kadınlar para için çalışmazlar. Mangır onlarda tonla. Haram tatlıdır demezler mi? Bu tadı tatmak için geliyorlar işte.

Asansöre bindim. Dördüncü katta indim. Zile basmadan önce

— İçki şişelerine (HARAMDIR) diye yazılacak. —

tabancamı yokladım. Sonra öfkeyle kapıyı yumrukladım. Arap bacı göründü:

— Kimi istediniz?..

— Bom... Bili... Bom...

— Buyrun paşam, hoş geldin aslanım. Düriye hanım şu karşıki odada, heyecanla sizi bekliyor!

Elim arka cebimde gösterilen odadan içeriye daldım. Karşımda... Evet karşımdaki Düriye başka Düriye idi. Makyajla karıma benzetilmeye çalışılmıştı.

Beni görünce elile yatağı işaret etti:

— Siz buyrun, ben soyunayım!

— Yanınızda oturmayı, biraz konuşmayı tercih ederim!

— Öyle olsun...

— Son filminiz çok hoşuma gitti.

— İnşallah mendiliniz yanınızdaydı?

— Elbette. Gözyaşlarıma iki mendil az geldi.

— Memnun oldum. Şımartıyorsunuz beni.

— Evlisiniz değil mi?

— Efendim biz sanatçılar kayden evli görünürüz. Tek erkeğe bağlanamayız. Ammenin malıyızdır çünkü.

— Kocanız kim?

İsmimi söyledi:

— Peki kocanız beyefendi bizi böyle başbaşa görse kızmaz mı?

— Kızmak mı? Haddine mi düşmüş şöhretle evlenenler alışırlar böyle görüntülere. Çok çalışıyor, çok yoruluyoruz setlerde. Biraz dinlenmek, biraz aşk yapmak hakkımız değil mi?

Kadın bizi işletiyor, masal okumaya devam ediyordu. Bende ondan geri kalmıyordum:

— Biz hayranlarınız, seyircileriniz tolerans sahibiyiz. Ne yapsanız, toplum kurullarını şşanız, ahlâk sınırlarını geçseniz bile yadırgamıyoruz. Şöhretleriniz en kötü izleri bile silmeye yetiyor. Peki şimdi bizi bassalar, suç üstü yakalasalar üzülmez misiniz?

— Kim basacak ayol!. Burası byağı randevu evlerinden değil ki... Sonra, biz sizinle şimdi film çeviriyoruz. Siz cönsünüz... Az sonra Kerem ile Aslı'yı yaratacağız.

— Hadi polise yutturduk diyelim. Gazeteler bakarlar mı gözümüzün yaşına? Bu numarayı yutarlar mı?

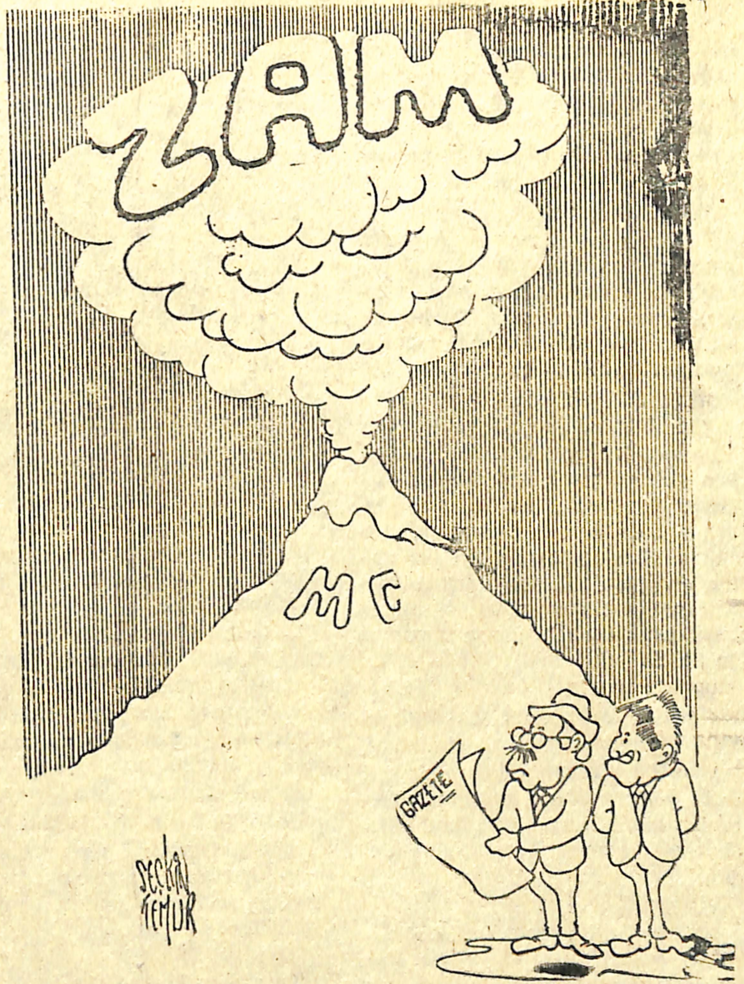
— Muhabirler şimdi hep genç, yakışıklı çocuklar. Biz onları idare ediyoruz, onlar da bizi. İstedimiz habere ambargo koydurabiliyoruz.

Sabaha karşı evden çıkarken mutluydum. Binyediyüzelli papelle karımın namusunu satın almıştım. Üstelik sahte film artisti ile de iyi bir gece geçirmiştim. Memnundum gayet...

Böyle biter ol hikâyet!...

Burhan ESEN

— Japonya'daki Usu yanardağ, koca şehri küller altında bıraktı. —

— A birader o da bir şey mi bizdeki yanardağ koca Türkiye'yi zamlar altında bıraktı!...

ELVEDA

Vatanın her yerine gider görev yaparım,
İzzet-i ikbal için, hiç kimseyi yağlamam.
Gerçeği balyoz gibi kafalara çarparım,
Yaşam için yerlere, sürüklenmem ağlamam.
Koltuklara gömülmüş olan şey zadelere,
Dört senede bir köye, gelen rey zadelere,
Halkın uyanmasından korkan beyzadelere,
Bel kırıp, boyun büküp ellerimi bağlamam.
Ertekin der satılmış kuklalara kızarım,
Haksızlıklara karşı, isyan eder azarım.
Anayasa'mızdan güç alırım ve yazarım,
Yerimden oldum diye, yüreğimi dağlamam.

DÜZEN (Gazetelerden)

Düzen öyle düzen ki hem aç hem tok düzeni,
Fakirler bir kenarda, zengine çok düzeni.
Gazeteler yazıyor düzen üstüne neler...
Velhasılı bu düzen, hem var hem yok düzeni.

TUZ (Gazetelerden)

Milletçe çok çalıştık yorulduk, bittik beyler
Uygar milletlerden çok, ileri gittik beyler.
Enerji sorununu ta kökünden hallettik,
Ve biz tarihte ilk kez, TUZ ithal ettik beyler.

BİRİNCİYİZ (Gazetelerden)

Kalkınmada inanın hiç şüphesiz öncüyüz,
Vede bunu milletçe, biz MC'ye borçluyuz.
Ekonomik alanda ne gelişme yarabbi,
Fiyat artışlarında, dünyada birinciyiz.

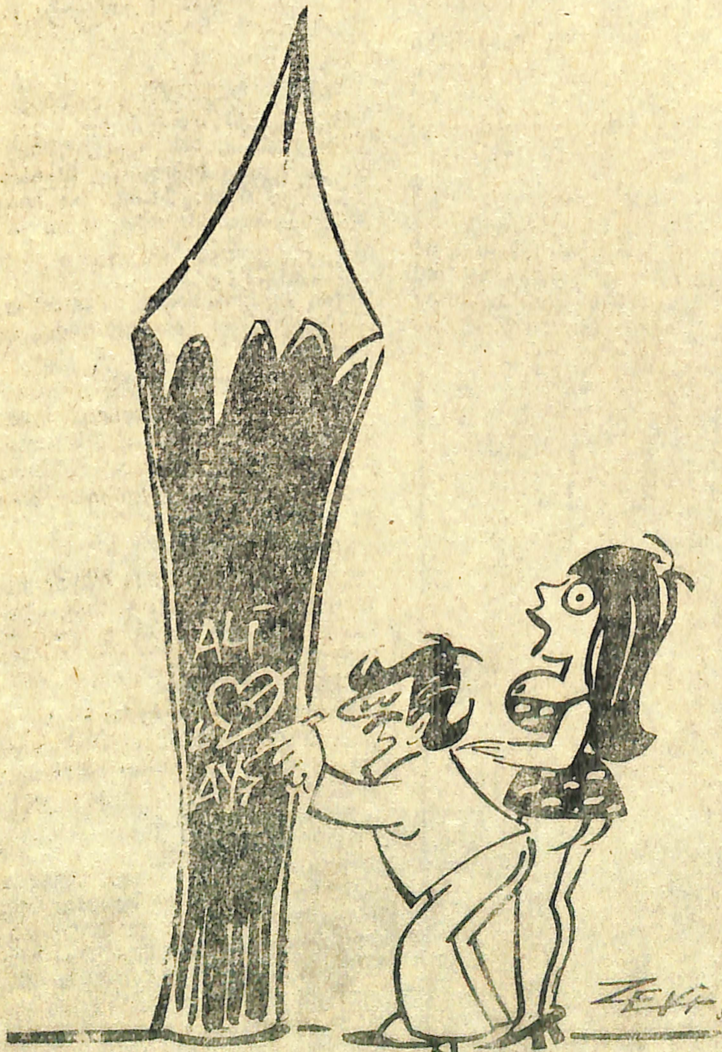
YALVARIŞ

Tanrım yazık oluyor milli mangırajlara,
Trafik bozuk, yol bozuk, düşürme virajlara.
Lütfeyle Yüce Tanrım, bize yağmur ihsan et,
Karanlıktan usandık, su doldur barajlara.

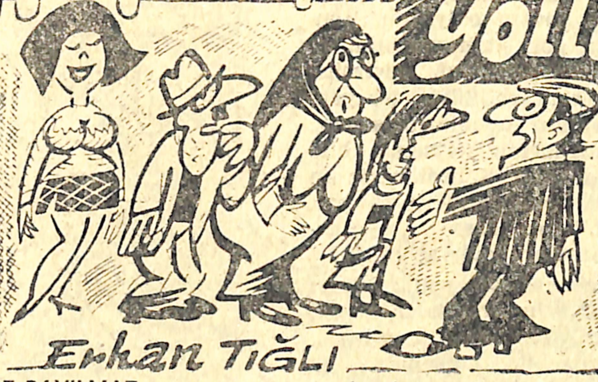
NE OLACAK?

Kimi su bulamazken viski içer kimisi,
Kimi divanda durur, ondan kaçar kimisi.
Böyle dengesiz yaşam berdevamken diyorum,
Ne olacak ey Tanrım, bu halkımın çilesi.

Fuat ERTEKİN

— Evlenmek hergün biraz daha zorlaşıyor. —

YÖNETİCİ :

Sayın izleyiciler, suçları açığa vurup sevapları gizleyiciler, şimdi sizlere hayatta başarılı olmanın yolları nelerdir konulu bir forum sunacağız. Evet, sayın forumcular, hayatta başarılı olmak için sizce ne yapmak gerek?

— Forumcuların hepsi de parmak kaldırırlar. Söz isterler. —

YÖNETİCİ :

Buyrun sayın öğretmen Ayşe Bayılmaz. Önce size söz verelim. Öğretmen olduğunuza göre hayatta başarılı olmuş sayılırsınız. Bu konuda bize söyleyecekleriniz, öğreteceklériniz vardır herhalde.

AYŞE BAYILMAZ :

Teşekkür ederim yönetici bey. Efendim, ee, hayatta başarılı olmak için çok çalışmak, mücadeleyi asla elden bırakmamak gerekir her şeyden önce. Okumak, öğrenmek, yüksek okullarda okumak, iyi bir eğitimden geçmek başarıyı arttırır. Ayrıca aşağılık duygusuna kapılmamak, çekimser, karamsar olmamak da gerek.

EROL HIRGÜR :

(Sözünü keserek) Liseyi bitirenlerin çoğu üniversiteye giremiyor, bir işe de giremeyip boş geziyor. Bırak lise mezunları, üniversite mezunları bile iş bulamıyor. Bu durumda nasıl karamsar olmazsın efendim?

YÖNETİCİ :

Lutfen söz istemeden konuşmayalım. Sabırlı olun, söz sırası size de gelecek kardeşim. Buyrun, siz devam edin öğretmen hanım konuşmanıza.

MESUT DURMAZ :

Gençlere söz hakkı yok mu yani? Biz de söz hakkı istiyoruz. Arkadaşımız güzel bir noktaya değindi. Niye kestiniz sözünü. Ona cevap verilse ya.

AYŞE BAYILMAZ :

Arkadaşınız benim sözümü kesti oğlum. Siz öğretmeninizin sözünü keser miydiniz okulda. Biraz saygılı olun bakalım.

ÖZGÜL TATLIYE :

(Orta yaşlı, başı örtülü) Şu gençlere bakın ayol, bunlar nasıl başarılı olurmuş hayatta? Ah nerde bizim zamanımızda yaşlıların sözünü kesmek, gözünün üstünde kaşın var demek... Başarıdan önce saygı lâzım, saygı, edep, ar, haya...

MESUT DURMAZ :

İyi ama siz de hocanımın sözünü kestiniz ya. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu?

ÖZGÜL TATLIYE :

Bana bak, kızdırma kafamı. Sensin perhizli lahana turşusu. Terbiyesiz!

YÖNETİCİ :

Lutfen kişisel tartışmalara girişmeyin efendim, sakin olun, susun!

AYŞE BAYILMAZ :

Başarılı olmak için şu da gerek: Ettiğin lafın yerini ve zamanını bileceksin, sabırlı olacaksın, planlı ve sistemli hareket edeceksin.

EROL HIRGÜR :

Söz istiyorum yönetici bey, sataşma var, cevap vermek istiyorum.

YÖNETİCİ :

Yok efendim, sataşma yok, öğretmeniniz lafı ortaya söyledi. Kimseyi kastetmedi. Hem öyle olsa bile ne var? Sizi eleştirmiş, size rehberlik etmiş sayılır.

EROL HIRGÜR :

Gençlerin eleştirmelerden çok örneklere gereksinmesi vardır.

YÖNETİCİ :

Her neyse. Bu konuyu kapatalım. Başka söz isteyen var mı?

MEHMET KİLCİ :

Yönetici bey, isterseniz genç arkadaşımın sözlerine bir ekleyeceğim vede kişiselgörgü ve tecrübelerimi söyleyeceğim birkaç şeyi söyleyeyim. Yararlı olacağını sanıyorum. İzin verir misiniz, konuşayım mı?

YÖNETİCİ :

Hay hay sayın Kilci. Başarılı bir iş adamı olarak sizin söyleyecekleriniz nelerdir bu konuda. Lutfen lafı fazla uzatmadan söyleyin. Buyrun, söz sizde.

MEHMET KİLCİ :

Sağ olun. Efendim, demin genç arkadaşımız örneklerden söz etti. Gerçekten doğrudur. Gençler başarılı olmak için kendilerine bir örnek adam seçmeli. Onu iyice incelemeli, nasıl başarılı olduğunu araştırmalı, düşünce ve görüşlerini öğrenip uygulamalı. Ama örnek aldıkları kişi vatana, millete faydalı olmuş bir büyük adam olmalı. En iyisi bu örnek alma işinde anne baba rehberlik etmeli, yol göstermeli. Çünkü çocuk ve genç bilemez örnek alacağı kişiyi. Sonra iş fenaya varır.

EROL HIRGÜR :

Anne babalar da çocuklarına iyi örnek olmalı.

NURHAN KAPLAN :

Tabii ya. Anne baba çocuğuna kavga etme derse ve kendisi kavga ederse çocuk ona inanır mı? Asıl i şanne babada, toplumda, okulda. Öğretmenler de iyi örnek olmalı çocuklara. Milletvekillerimiz, ilgili, yetkili sayın büyüklerimiz hepsi de iyi örnek olmak zorunda. Yoksa olmaz bu iş. Balık baştan kokar çünkü...

SEVİM SOSYAL : Üzüm üzüme baka baka kararır. Kenarına bak bezini al, anasına bak, kızını al demişler. Bu atasözleri kulağımıza küpe olmalı.

YÖNETİCİ :

Evet. Bu konuda hepinizin söyleyecekleri var. Heyecanlısınız, coşkulusunuz. O bakımdan forum kurallarına uymadan yani söz istemeden konuşuyorsunuz. Şimdilik bunu mazur görüyorum. Ama bundan sonra lutfen söz isteyin, söz istemeden konuşmayın. Yoksa burası şeye döner...

EROL HIRGÜR :

Kadınlar hamamına...

ÖZGÜL TATLIYE :

Haltetmişsin onu sen! Kadınlara ne çatıyorsun bakayım? Erkekler kahvesine döner desene bir kere. Sizlerin çenesi bizlerden az mı sanki?

YÖNETİCİ :

Lutfen susalım. Bakın, ne güzel konuşuyorduk, işi gene çığırından çıkardınız.

AYŞE BAYILMAZ :

Efendim, eğitim sorunu bütün bunlar. Eğitim, kültür...

ÖZGÜL TATLIYE :

Gençlerimiz iyi eğitilmiyor. Nerde eski 'hocalar!?

MESUT DURMAZ :

Bir düşünür ne demiş biliyor musunuz? Bir memleketi eğitmeye kalkacak olursanız, işe önce büyükannelerden başlayınız.

ÖZGÜL TATLIYE :

Terbiyesiz! Ben o kadar yaşlı mıyım yani? Bana büyükanne demeye utanmıyor musun? Bizler eğitilmişiz eğitileceğimiz kadar. Bizden geçti. İş sizlerde artık.

YÖNETİCİ :

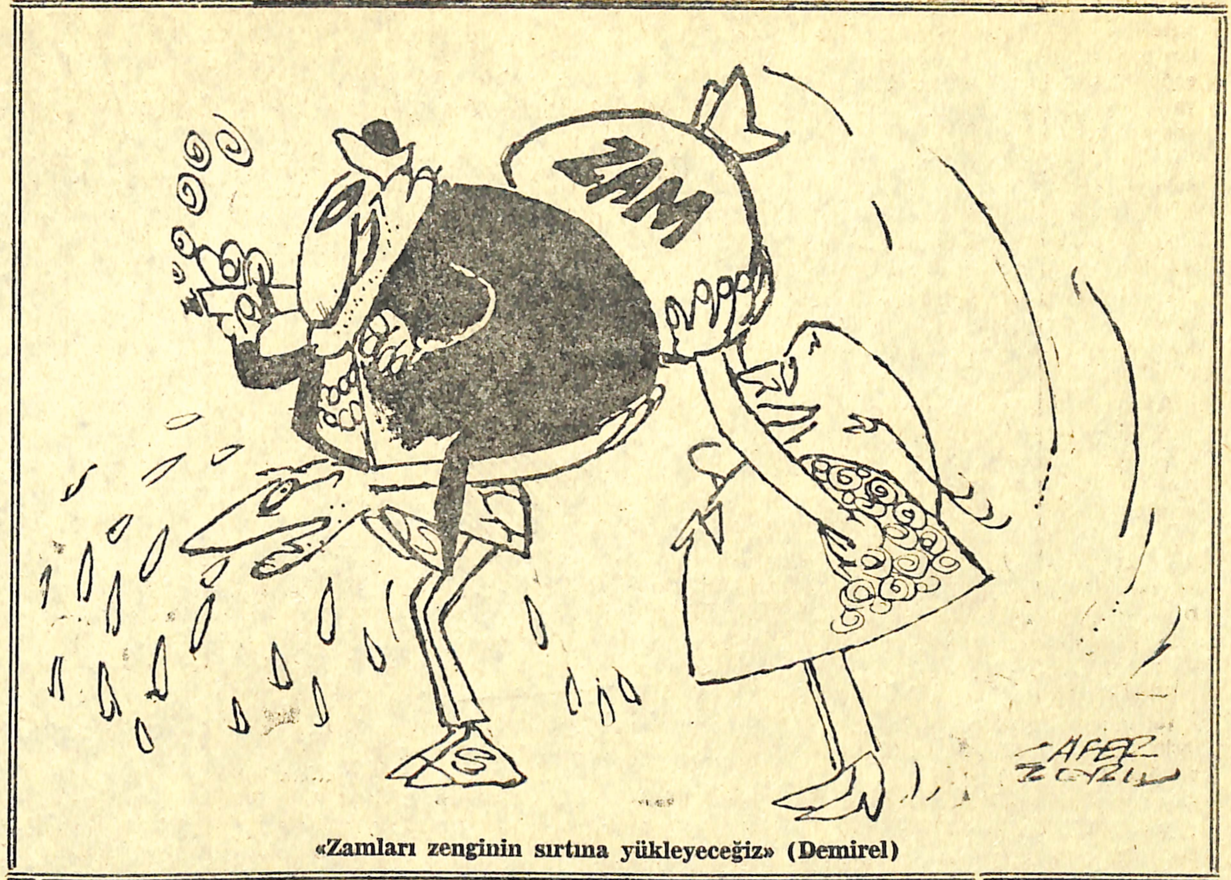
Lutfen susalım. Genç arkadaş gerçi kurala uymadan konuştu ama dediği özdeyişi ben de biliyorum. Viktor Hugo'nundu galiba. Sizi kastetmedi. Neyse. Şimdiye kadar söz almamış olan ama hayatta bilim alanında başarının zirvesine erişmiş bulunan bilim adamımız sayın Selahattin Gürsan'a verelim sözü. Bakalım kendisi ne diyecek bu konu-

da bizlere. Evet, buyrun sayın Gürsan. Sizi dinliyoruz.

SELAHATTİN GÜRSAN :

Teveccühünüze teşekkür ederim efendim. Naçiz kanaatimce hayatta başarılı olmak için önce başarı nedir, onu bilmek gerek. Bu da kişiden kişiye değişir. Kimine göre başarılı olmak çok para kazanmak, zengin olmaktır. Ama nasıl kazanılırsa kazanılsın. Kimine göre başarılı olmak ün kazanmak, ünlü bir kişi olmaktır. Böyle düşünenler profesyonel sporcuları, artistleri başarılı olmuş sayarlar. Ama bence başarı vatana, millete yararlı olmak, insanlara yardım etmek, onlar tarafından sevilip sayılmak demektir. Bir zengin istediği kadar çok para kazansın, sevilip sayılmıyorsa o başarılı mı demektir? Gerçi sporcular, artistler parlak günlerinde çok sevilirler ama gözden düşünce yüzlerine bakan olmaz. Benim kastettiğim sevgi saygı bütün hayatımızca olan sev gisaygıdır. Bunun için de Atatürk'ün gösterdiği ilim yolunda gitmek, barışçı olmak ve onun ilkelerine uymak gerekmektedir. Oysa Atatürkçü geçinen günümüzün gençleri birbirlerini vurup kırmakta, birtakım batıl, ilim dışı nesnelerle oyalanıp durmaktadırlar.

«Zamları zenginin sırtına yükleyeceğiz» (Demirel)

SEVİM SOSYAL :

Sanki gençlerimiz böyle de büyüklerimiz hırlı mı? Bize kötü örnek olanlar asıl onlar. Üstelik gençleri körükleyen, siyasî emelleri için maşa gibi kullanmaya kalkan büyüklerimize bir dur diyen yok. Bütün suçlu biz oluyoruz.

SELAHATTİN GÜRSAN :

Haklısınız kızım. Ben onları koruyorum. Onlar da suçlu. Aslında yapılan kötülükleri görüp de adamsende diyen, aldırmayan, göz yuman herkes suçludur. Ama asıl konumuz o değil. Başarılı olmak için bilinçli olmak gerekir. Gözlem ve deney sonucu bir karara varacaksın. Bilinçli olarak hareket edeceksin, bir işe girişirken. Darılmayın ama gençler genellikle heyecanlıdır, hislerine kapılırlar. O bakımdan başarı yolunda sık sık tökezlerler. Ama bilinçlenirlerse tökezleme olmaz.

YÖNETİCİ :

Teşekkür ederiz sayın Gürsan. Bizi aydınlattınız. Başka söz isteyen var mı?

EROL HIRGÜR :

Ben istiyorum. Ben konuşacağım. Deminden beri parmak kaldırıyorum, hiç söz vermiyorsunuz.

YÖNETİCİ :

Deminden beri o kadar konuştunuz ki, artık sözü başkalarına vereceğim. Siz nasıl olsa konuşmalara müdahele ederek düşüncelerinizi belirtiyorsunuz. Bırakın da biraz başkaları konuşsunlar. Olur mu?

EROL HIRGÜR :

Biliyorsan söyle aydınlansınlar. Bilmiyorsun sus, seni adam sansınlar!.

NURHAN KAPLAN :

Öğretmenimiz konuştu ama biz öğrencilerden bir konuşan çıkmadı. İsterseniz bir öğrenci olarak öğrenciler adına ben konuşayım.

YÖNETİCİ :

Peki, konuşun bakalım.

NURHAN KAPLAN :

Bizler öğrenciler olarak tabii ki hayatta başarılı olmak istiyoruz. Ama okullarda derslerin konuları o kadar sıkıcı ve çok ki gençliğimiz mahvoluyor. Söz gelişi ben matematikten bütün sınıflarda başarılı olmadım. Kimse de benim bu sorunuma eğilmedi. Her derste çıkarılması gereken bir sürü gereksiz konu var. Bunlar bizi bilgi hammalı yapıyor. Az ve öz bilgiler öğretilse daha başarılı oluruz.

SEVİM SOSYAL :

Ders çalışmaktan gençliğimizi yaşayamıyoruz. Bu yaşta ihtiyarladık. Belimiz iki büklüm oldu. Avrupa gençleri gibi bizim de gezip tozmak eğlenmek hakkımız değil mi yani? Vaktini boş geçirme derler gençlerin eğlenebilecek bir yer göstermezler. Hele bazı geri düşünceli veliler gencin roman okumasın bile kızarlar.

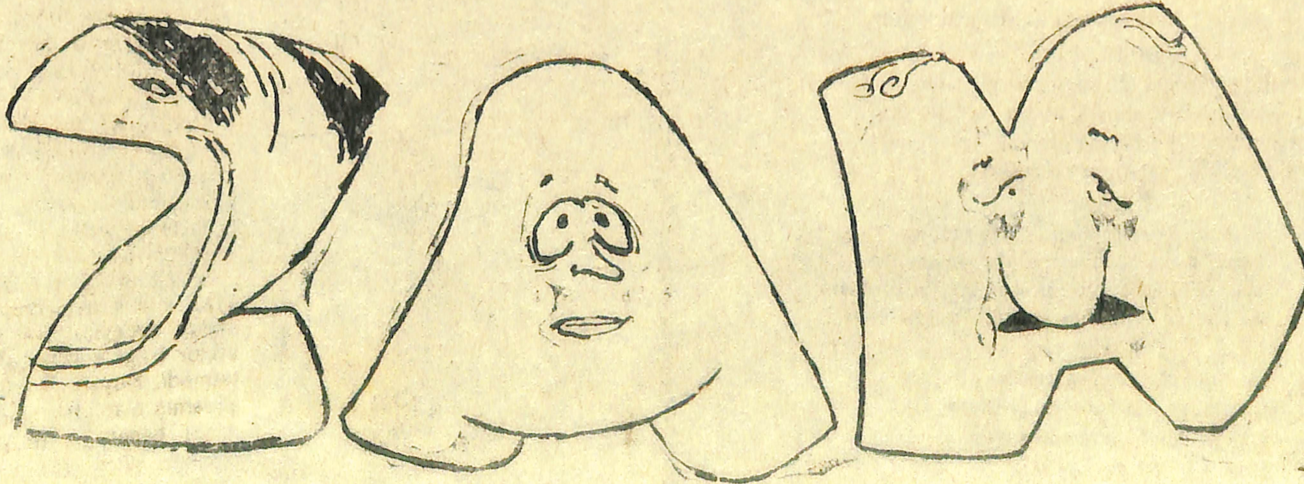
MESUT DURMAZ :

Bence gençlik yaşlı kuşakla el ele verip tüm eğitim öğretim sorunlarını çözümlerse ve iyi örnekler bol olursa, yapılan eleştirmeler yapıcı olursa hayatta başarılı olmamamız için bir sebeb kalmaz. Bugünümüzde sorunlarımıza çözüm yolu bulursak yarınlar bizim olur. Yoksa istikbalimiz karanlıktır.

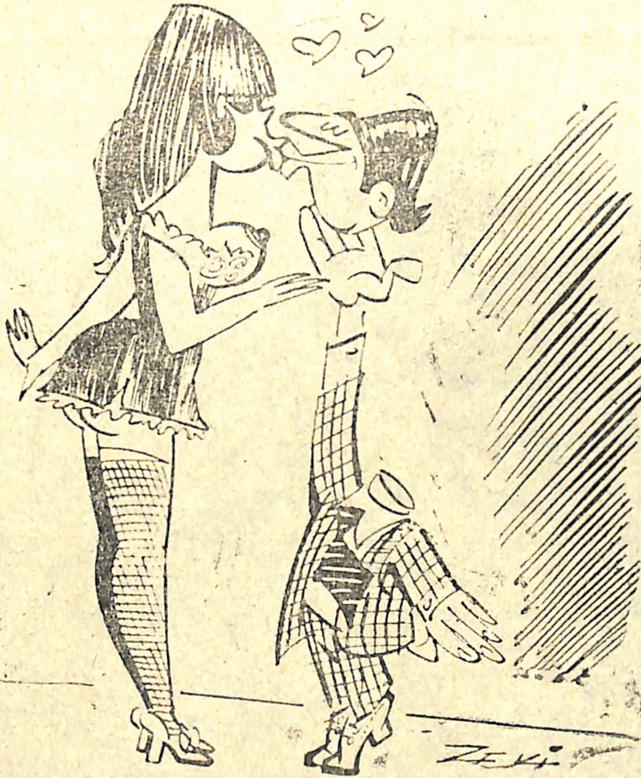
YÖNETİCİ :

Evet, sayın forumcular, seyirciler, izleyiciler. Bu konuda dert çok. Sabaha kadar konuşsak bitmez. Konuşmacıları dinlediniz. Fikir edindiniz. Ama lafta kalmasın bunlar. Işık tutsun kafanıza, yüreğinize. Çalışalım, çabalayalım, çağdaş uygarlık düzeyine ulaşalım ve hep birlikte başarıdan başarıya koşalım.

Erhan TIĞLI

Yazısız

SPOR DÖRTLÜKLERİ

YÜZME

Yabancı yüzücüler rekorları bozmada
Bizim sonuçlar ise hepimizi üzmede
Su içinde yapılan sporda bilmem ama
Dereceye gireriz dert içinde yüzmede.

FUTBOL

Destelerle beşyüzlük, çantalara dol ha dol
Seyirci bol statta, olanak bol, para bol
Usta antrenörler bol, alkışlar kucak kucak
Herşeyimiz bol fakat olmayan tek şey futbol.

MİNDER GÜREŞİ

Bir zamanlar güreşe yedi düvele gittik
Nice güreşçileri sırtımızdan patlattık
Şimdi değişen yalnız uuupuzun bir zamandır
Hayatla güreşmekten minderleri unuttuk.

UZUN ATLAMA

Uzun atlamayı da yabancılar başarır
Uzun uzun atlayıp madalyalar devşirir
Torpili patlatınca bizde bir atlamada
Odacı müdür olur, görse dünya şaşırır.

YÜKSEK ATLAMA

«Barajlar Kralı»nın ülkesidir bu ülke
Yüksek atlamalarda yenilmemiz bir leke
Nice zam barajını sırıksız atlıyoruz
Ve altın madalyalar helâl olsun her Türke.

CİRİT

Spor spor diyorlar kimi kalkıp yatıyor
Sporlar heyecana heyecanlar katıyor
Cirit derler bir spor branşı var görmedim
Ancak, hazinemizde fare cirit atıyor.

BOKS

Boksta en büyük şeref Kamacımıza ait
Karşıdan gördük ama sandık ki bu pek basit
Bunca yaşam ringinde boksa giriştik ama
Oluverdik sonunda sağ kroşeyle nakavt.

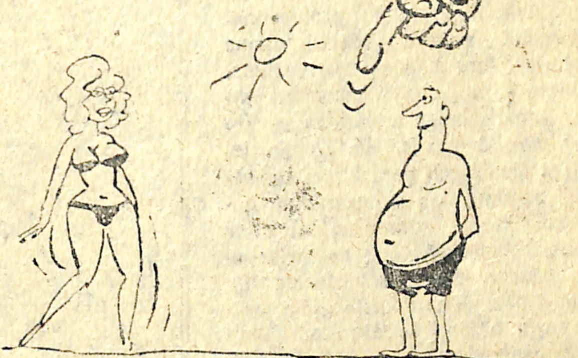
ATICILIK

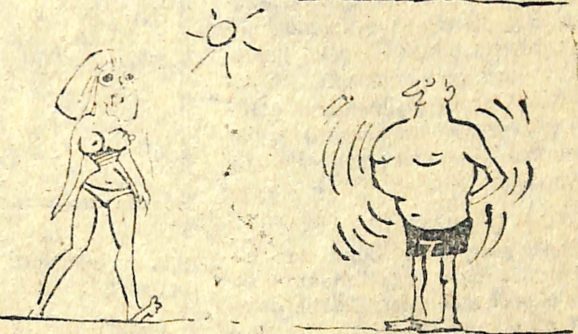
Atıcılık diyorlar zevkini biz tadarız
Onunla uyanırız ve onunla yatarız
Tüm ulus atıcıyız; ya hep bol bol palavra
Ya da bir meteliğe hergün kurşun atarız.

ATLETİZM

Sporda şanssızlığı atletizmden sildik
Bunca büyük zamları biz kıracak değildik
Yöneticiler zammı zam üstüne koyanda
Alacaklı önünde maratoncu kesildik.

Yaşar Hadi ÖNDER

TAŞLAMALAR :

GÜLERİM

Gülerim üç katlı ev alanların haline,
Ve bu evde safaya, dalanların haline.
Bu üç katlı binanın çatısı bir çökerse,
Vay o enkaz altında, kalanların haline.

CİCİ EV

Yemyeşil bahçeşi var al al narları yoktur,
Havuzu var fışkıran, billür suları yoktur.
Son anda çatısını çattığım cici evin,
Kremitleri bozuk, yan duvarları yoktur.

KAVGA

Uygarlaşmış milletler durmaz bol bol çalışır,
Ve asla kaba kuvvet, çalışmaz dil çalışır.
Hani bir darbımesel vardır öz dilimizde,
Bir insanın kafası durdumu, el çalışır.

HOROZ

Kişiler vardır erken öten horoz olurlar,
Görevi ilk anda red eder, sonra alırlar.
Böylece bir makamın başı olurlar fakat,
Billah oturdukları, koltukta kaybolurlar.

KAHRAMAN

Bir koltuk için çirkin oyunlar oynanıyor,
Milliyetçilik bu mu, deyip insan yanıyor.
Devrimleri günbegün kırpıyor vede sonra,
Kendini milliyetçi, bir kahraman sanıyor.

ACI GERÇEK

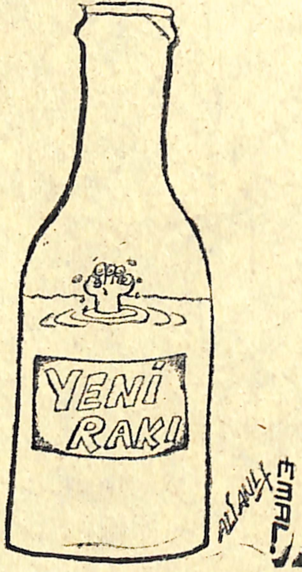
Böyle mil üstünde sen ömür sürdüremezsin,
Değirmeni taşınma suyla döndüremezsin.
Bu gidiş gidiş değil, Tanrı gecinden versin
O yaş haddinde şeyden, döndü sen dönemezsin.

MİNİ DEVALÜASYON

Kalmadı memlekette karaborsa, enflasyon,
Usulsüz kredi, vurgun ve hatta kayırmasyon.
Güven oyunu aldık hep kolları sıvadık,
Bismillah dedik yaptık (mini devalüasyon)..

Fuat ERTEKİN

Sizin İçin...

Yazısız
(Ali ANLI)

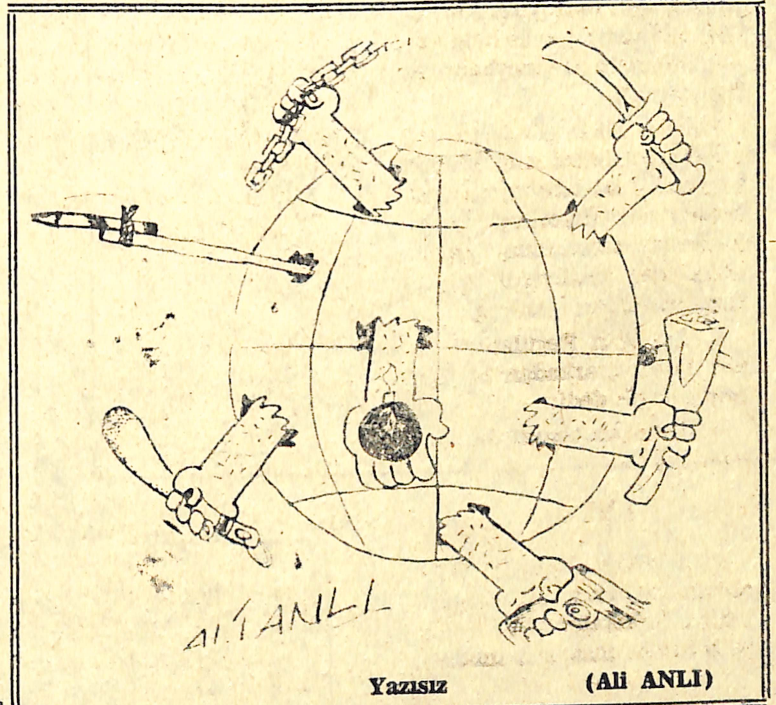
ANADOLU'MU ÇOK SEVİYORUM

İstiyorsun ki,
Salt senin için
Şiir yazayım.
Ama Anadolumu,
Anadolu'mun insanlarını da
Pek çok seviyorum.
Anadolumu içeren
Şiirlerimi yazarken,
Ah bir bilebilsen
Nasıl için için eriyorum.

CİLVELİYE

Kız cilve edip durma!
Yanıma otur da
Anlatacaklarımı dinle..
Ama yok yok dinleme!..
Sen bu halinle,
Daha şirinsin;
Bir öpücük ver de,
Bu gariban da sevinsin!

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

Yazısız (Ali ANLI)

NOTALARIN DİLİNDEN

Artık bu salon bahçede vatandaşa yer yok.
— ZAMNAME —

Neden sanki dünya dar geliyor insana. — AY —

Kim arar seni?
— BORÇLU MUSA —

Verdiğin söz bu muydu?
— FAİZCİ RÜSTEM —

Umurumda mı dünya.
— GÜNEŞ —

Gözlerin bir içim su.
— BARDAK —

Yuh yuh. — SEYİRCİ —

Yaz deftere. —MEMUR —

Ah şu kadınlar. — AYNA —

Sessiz bir yer.
— MEZARLIK —

Benimle oynar mısın?
— OYUNCAK —

BENİM SAATİM İYİDİR

Benim saatim — iyidir
Hep on dakika ileri gider
Sabahları beni — işe
O yetiştirir..

Benim saatim — iyidir
Tam — onbeş seneliktir
Yine de sağlam — güvenilir
Değildir — ama dakik
Değeri çok büyük
Baba yadigârıdır...

GÖZÜM ISIRMADI

Onun gözü
Benimkini — ısırdı
Benim gözüm
Onunkini — ısırmadı..

Neydi acaba
Acaba neydi — adı?..

M. Erol POLAT

KAVGA

Düzen kavgası
Meclis kavgası
Ekmek kavgası
Sokak kavgası
Velhasıl bizler
Büyüklü — küçüklü
Kavgaların insanıyız..

YOKLAR ÜLKESİNDEN

Kuyruklar dizi dizi
Yoklar öldürecek bizi
Söyleyin kim seçti sizi?

Bir elin nesi, iki elin sesi
Kalmadı vatandaşın nefesi
Bomboş artık yamalı kesesi.

Zamlar yakamızda zamk gibi
Delindi kazanların dibi
Yaşıyoruz ölüler gibi

Yarın için gerek stok
Ne ararsan yok yok
Oy istersen çok çok.

Hüseyin CANIMANA
P. K. 7 Kozan — ADANA

İNEK — İNMEK

Otobüs, yolunun üzerinde bir köyde yolcu indirmek için durmuştu. Ön taraftan birisi arkaya doğru «Haydi İnek» diye seslendi. Arka taraftan birisi de onun arkasından indi, gitti.

SOĞUK ÇAY

Köyümüz kahvehanesinde Halil isminde biraz safça bir çocuk garsonluk yapıyordu. Bir gün yanımda çocuğumla kahvehaneye gittim. Garsona: «Bana bir çay yap, çocuğa da soğuk çay getir» dedim. Halil: «Soğuk çay yok, sıcak çay getireyim mi?» dedi.

BİRŞEYLE YAP

Bir gün kahvehanede oturuyorduk. Bir arkadaşım garsonu çağırdı ve:

«Bana bir şekerli kahve getir, bak arkadaşlara da birşeyler yap» dedi. Halil içeriye bağırdı:

«Bir şekerli kahve yap, arkadaşlara da bir şeyler yap.»

KABUL

Çok bilmiş, çok konuşan yetkili bir kişi dağ köyünün muhtarı ile konuşuyordu. Yetkili kişi ne derse desin muhtar «haklısın efendim» diyordu. Konuşma hızlandı. En sonunda memur:

— Ulan muhtar sen enayisin be. Deyince, Muhtar yine:
— Haklısın efendim, dedi.

Ahmet GÖZDEN
Uzunalan Köyü — Çan
ÇANAKKALE

SİLİNMEZ

Silinmez meleğim silinmez
Çektiklerim belleğimden silinmez;
Gönülden yaralıyım lime lime,
Yaralarımın acısı hiç dinmez...

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

ŞENDİLER

Zenginleri zaten şendi,
Fakat fakirleri de şendiler..
O beldeliler,
Hicrana vize vermediler.

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

(Cemil ARIĞ)

BİR KASABA VE İKİ ANI

ANI 1

Bir kasabada, bir yabancıysa kişi napar, akşam olunca oteline gitmeden önce?

Elcevap (Yatmadan önce bikaç tek atar) Biz de öyle yaptık. Münasip bir meyhane bulup çöktük.

Herkes kendi aleminde biryandan içkilerini yudumluyor, biryandan da televizyonda haberleri seyrediyorlardı ki, en heyecanlı zamanında birden elektrikler kesiliverdi. Bunun üzerine patron, garsona:

— Erdoğan Regülatörü kapat deyince, arkadan bir sarhoşta şöyle dedi:

— Erdoğan benim de hesabımı kapat!.

ANI 2

Aynı kasabada suyu şifalı olduğu söylenen bir ılıcaya gittim. Hakikaten güzel, temiz ve bakımlı; insanları misapirver ve çok şakacı. Neyse, önceden de berbere gidip traş ta olduğum için bu banyo çok iyi gelmişti. Bir taraftan giyinirken bir taraftan daburanın ünlü madensuyunu yudumluyordum ki. Bir şeye kafam takıldı. Bana havlu ve meşrubat servisi yapan çocuk ara - sıra kapıya doğru şöyle anlamsız bağırıyordu.

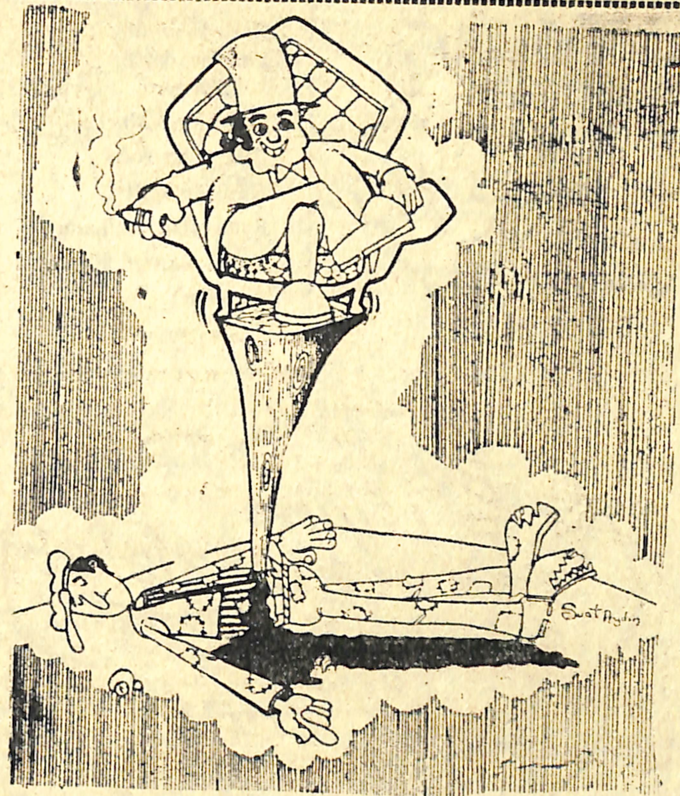
— İsmin ne Memet ağa?

— Çocuğu çağırdım, eline de epice iyi bir bahşiş tutuşturdum. Arkadan da suali patlattım:

— Kardeşim, kapıda kasabaşında oturan amcanın ismi Memet ağa ise sen niye ikide bir, (İsmin ne Memet ağa) diye bağırıyorsun?

— Sebebi şu abi, benim öyle demem şimdi kapıdan çıkacak müşteriden kese sabun parası al uyuma demektir. Yani bir nevi PAROLADIR!.

Yılmaz KOCABALI

(Suat AYDIN)

(Murat KÜRÜZ)

HOR GÖRME AĞAM!

Neden süzüyorsun beni?
Yüzündeki alaylı gülüş nedir
Neden bakıpta halime,
Dudak büküyorsun ağam?
Üstüm başım toz içinde biliyorum.

Yırtık gömleğim, terden,
Dalga dalga ağarmış
Yırtılmış papuçlarımın biri başka,
Tırnaklarım hep dışarda.
Ayırp mı böyle olmak be ağam?

Senin ensen benim belimden kalın.
Sen göbek bağlamışsın,
Bense çıtkırıldım.
Senden bir tengerek kasket,
Bende çuhası çıkmış şapka,
Öyle alaylı bakma agam.

Apartman dedin, araba dedin,
Bendeki çatısız evi, eşeği almak istedin.

Parti dedin, kokteyl dedin,
Elimde tek kalmıştı soğan,
Şimdi onuda istedin.
Sende insaf yok mu be ağam.?

Utanın, arlanın halinizden, dedin
Kimimizi uşak,
Kimimizi hizmetçi etmek istedin.
Biz ektik, biz biçtik, sen aldın.
Biz terledik, biz süründük, öldük,
Sen safa sürdün yedin.
Biz insan değilmiyiz be ağam?

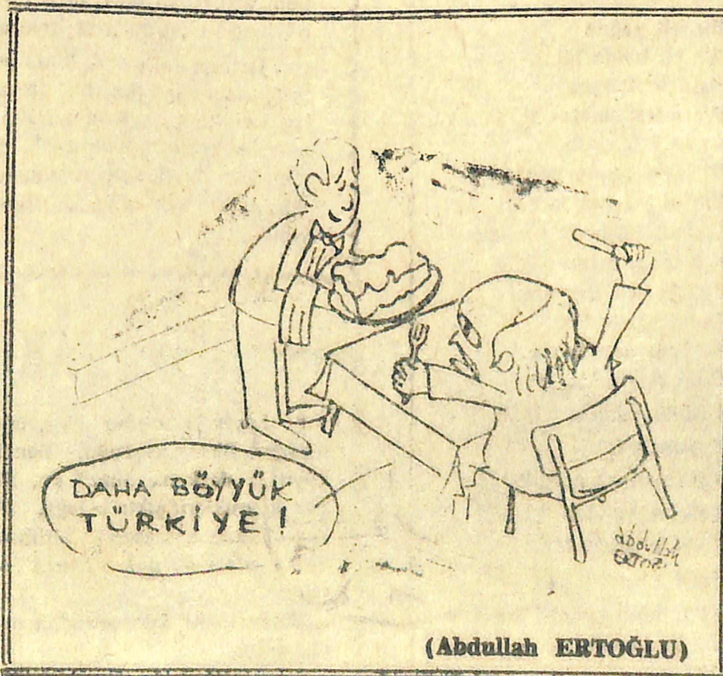
Mektep medrese bilmeyiz,
Üçgünlük yolu yaya gideriz,
Kışmış, boraymış demeyiz.
Allah yalnız sizinle mi?
Birgün bizi de görmez mi?
Bizde kuvvet yok mu be ağam?.

Hilmi KURT
Foto Köroğlu — İSKENDERUN

VAR — YOK

Dünya dediğimiz
Şu Alemde
Öte var
Ötelerin ötesi var
Ötesinin ötesi yok
İçi var dışı var
Kenarı var köşesi var
Eni var sonu yok
Tabanı var Tavanı var
Arayan var soran yok
Soran var arayan yok
Öyle bir sır ki
Herşey var
Birşey yok

Kadir ESEN
ANKARA

(Abdullah ERTOĞLU)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare ede. :
Ergin Ortaç

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 l .
Fiyatı : 250 kuruş.
Dağıtım :
Hürriyet Gazete Dağıtımı A

A.A SÖZÜ!

Hava kasvetli,
Yurtdaş dertli.
Politikacıda
Çene kuvvetli.
Çıkarır şapkayı
Görünür keli!
Kelin olsa melhemi
Kendi başına sürer!..
Bu söze
Kulak vermeli.

Yazılı

Nedir bu çektiğimiz?

İÇİYORUZ.. Herkes kafayı bulmuş.

Adamın biri, tam giderken gözü gömleğine ilişti. «Hay Allah kahretmesin» dedi. «Bizim karı düğme dikmeyi gene unutmuş buraya!»

Gitmek üzere iken tekrar oturdu masaya. «Ver bir duble!» dedi. «Ver!» İyice yerleştikten sonra konuştu. «Arkadaşlar!» dedi «Nedir bu unutkan karılardan çektiğimiz?

Bu konuda aklıma gelen fıkrayı izin verirseniz anlatmak istiyorum!» Kimseden ses çıkmadı. Herkes kendi havasında idi... Bir kişi hariç, Şaban! Şaban, «Benim de bir fıkram var bu konuda» dedi.

Adam «Sıraya gir arkadaş» dedi «Sıra bende!» Başladı anlatmaya:

«Bir adamın iki karısı varmış.. Girmişler mutfağa, başlamışlar yemek yapmaya.. Akşam olmuş, adam eve dönmüş. Yemekler pişmiş, sofra kurulmuş. Adam, oturmuş sofraya iştah ile bakmış yemeklere.. Bakmış ki, iki karısı da aynı yemeği yapmışlar.. Patlıcan oturtma! Şimdi ne yapsın adam?

Bu karının pişirdiğini yese, diğeri bozulacak. En iyisi demiş, sofradan aç kalkmak ve öyle yapmış.

İşin püf tarafı kadınların unutkanlığında. Kadının biri yemeğe tuz koymayı unutmuş, diğeri de yağ koymayı. Üstelik yemeğin tadına bakmayı da unutmuşlar. Eğer yemeğin tadına bakmakyı unutmasa idiler, pişirdikleri yemekleri harman eder koca'nın önüne koyarlardı. Ne olurdu o zaman durum? Çok iyi olurdu değil mi? Adam sofradan aç kalkmazdı.»

Şaban «Şimdi sıra bende» dedi «Ben bir fıkra anlatayım da bu ! uda, fıkra nasıl anlatılırmış, nasıl olurmuş görün!» diye başladı konuşmaya:

«Bana bu fıkrayı kim anlatmıştı?..

Durun bakayım, ha hatırladım, Yusuf!

Yusuf anlatmıştı.. Yoksa Şakir mi anlatmıştı? Galiba Şakir olacak.. Fakat Nuri de anlatmış olabilir.. Pek emin değilim. Emin değilim, dedim de aklıma geldi. Emin de anlatmış olabilir.. Yengeç Emin! O böyle şeyler anlatmağa bayılır ama, gene de pek emin değilim. Acaba kim anlatmıştı bana bu fıkrayı. Ulan, Hüsnü anlatmış olmasın sakın.. Onun dağarcığında bir sürü fıkra vardır!.. Yoksa Köse Halil mi anlattı? Birisi anlatmıştı bana bu fıkrayı ama, kimdi?

Aman canım, kim olursa olsun.. Önemli olan fıkrayı kimin anlattığı değil, bizatihi fıkranın kendisidir. Bütün şey, bütün iş fıkrada. İş fıkrada ama, gelin görün ki, size, fıkrayı bana kimin anlattığını anlatmağa kalkarken fıkrayı unuttum yahu!..

Fı ı unuttum ama, bakın aklıma ne geldi... Karım! Geçen gün, yemek yapmış, kuru fasulye! Havalar sıcak ya, bozulmasın diye pişirdikten sonra buzdolabına koymuş, unutmuş!... Akşama doğru bizim karıyı bir telaştır almış.. Eyvah, yemek yapmayı unuttum.. diye girmiş mutfağa.. İkinci kez fasulye pişirmeğe kalkmış. Akşam olmuş, işden dönmüşüm, karnım zil çalıyor. Benim karıyı mutfakta yemeği henüz ocağa koyarken görünce tepem attı. Ulan karı, yemeği giriştim. Akşama dek ne yaptın, gene mi konken partisi ha? diyerek... bi iyce patakladım karıyı.

Ortalık yatışınca, biraz peynir ekmek yiyeyim, dedim.. Açtım buzdolabını baktım, bir de ne göreyim.. Yemek hazır değil mi? Huriye! diye seslendim.. Kız, bu ne? Aaaa.. Ben yemek yapmışım da haberim yok ayol.. diye hayretler içinde kaldı. İşte benim karı böylesine unutkandır arkadaş. Senin ki bir düğmeyi dikmeyi unuttu diye dertlenip duruyorsun.. Peki ben ne yapayım?».

KOLAY

Ayakta pantolon
Sırtta mintan yok!...
(Al) demek kolay!
Pabucun dibi delik,
(At) demek kolay!
W.C. ye zam geldi...
Tutma arkadaş,
(SAL) demek kolay!
Mide tamtakır..
Gir lokantaya,
(DAL!) demek kolay.
Karıştı birbirine
Saç - sakal, desem..
(Yol) demek kolay!
Parasız yaşanmaz,
(BUL) demek kolay.
Çaren yoksa,
(ÇAL) demek kolay.
Hiç bir şey yapamazsan,
(ÖL) demek, kolay!
Nice işsiz var, aç var
Dünya dönüyor.
Bir kişi için durmaz ki,
(DUR) demek kolay!.

HER BİRİ BİR YERDE

Bir eli yağda
Bir eli balda idi..
Belden aşağısı
Bir güzel dulda idi.
Gözü kızda idi..
Dili bir başka yerde,
Başka bir haz'da idi.
Midesi başka bir yerde
Kızarmış kazda idi.
Kulağı pek duymaz,
Sanki cazda idi.
Arabası son hızda..
Oğlu Haylaz'da idi.
Tesbihi takkesi
Namazda idi,
Ya beyni, O nerede?..
Belki salatada,
Belki piyazda idi..
Belki hiç yok idi.
Belki bir LABORATUAR'da
Bir kavonozda idi!..

YAKIŞMIYOR

Et kuyruğu, pirinç kuyruğu, röntgen filmi kuyruğu, Benzin kuyruğu derken.. Şimdi de, tüp gaz kuyrukları çıktı ortaya. Bu kuyruklarda insanların birbirine davranışları da pek insanca olmuyor.

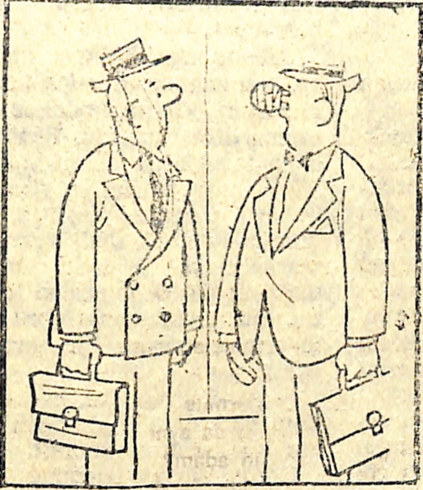
«Ulan inek! Sen nereden geldin oraya...»

«Hayvanlık yapma!»

«Hayvan senin babandır!»

Kuyrukların huyundan suyundan olsa gerek, insanlıktan çıkıyoruz. Arada bir, bir kaç saatliğine olsa da insanlıktan çıkmak insana yakışmıyor!...

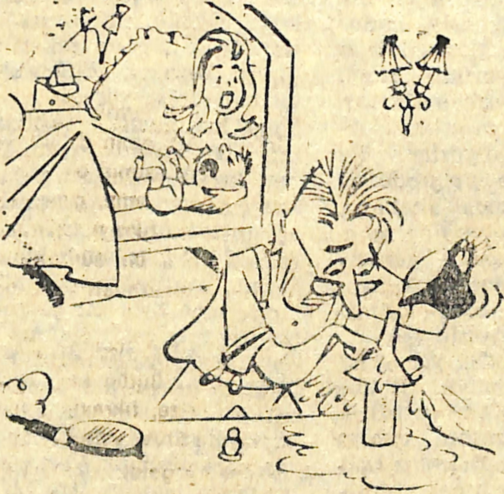
Haftanın Karikatürleri

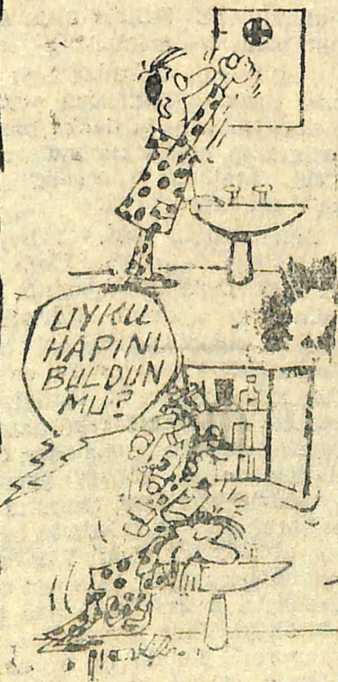
YAZISIZ

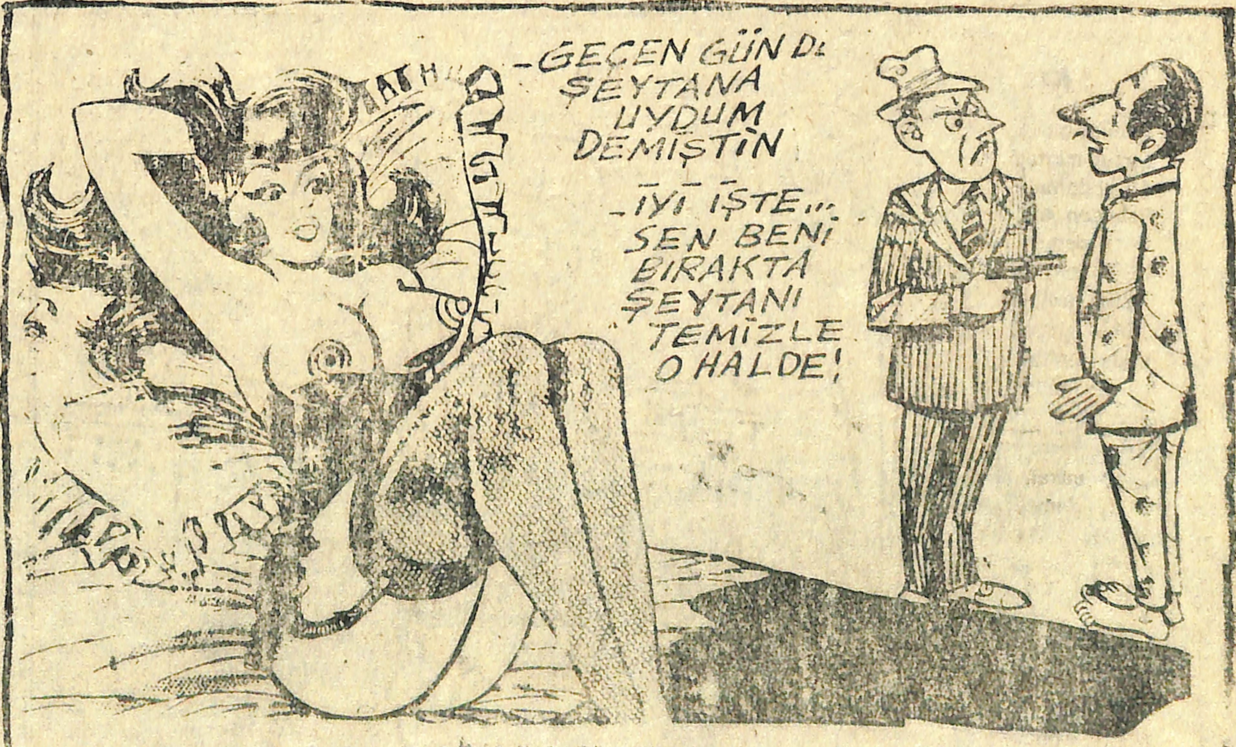
-İşin garibi aldığım bal da tabi bal değilmiş. Tabi bal havası vermek için kutunun içine bir kaç arı koymuşlar!

-ÇABUK OL!

— Öğüt mü vereceksin Beyağbi? diye yanıma oturdu.

Tek başına geldiğini görüp yanıma çağırmıştım dün otobüsde tanıştığım yol arkadaşımı. Hırpâni kılıklı fakat ağırbaşlı ve görgülü bir gence benziyordu. Tren istasyonunun bitişiğindeki çay bahçesindeydik.

— Ne öğüdü?! dedim. Konuşşucaz işte. Bir soğuk gazozumu iç. Dün ben senin az mı sigaranı içtim!

— Gazozların asidi mideme dokunuyor, dedi. Ama bi çayını içeyim.

Havadan sudan bahsederek çaylarımızı yudumlarken, kafama takılan öğüt sözünün nedenini sordum.

— Beyağbi! dedi, herkes bana öğüt vermeye meraklıdır da...

— Acaip! dedim, benim...

— İsmim mi? diye sözümü kesti. Doğru acaiptir.

— Hayır onu demek istememiştim. Gerçi isminiz de az duyulan isimlerden hani.

— Şuna hiç duyulmayan desene Beyağbi.

— Belki. Nerden bulmuş babanız bu ismi?

— Babam değil amcam bulmuş. Ben çok rötarlı gelmişim dünyaya. Fukaralar çocuk enflâsâsyonundan yakınır. Babam da çocuğum yok diye deli olacak. Altı yıl geçmiş evleneli, anamın tedavüle hâlâ çocuk çıkarttığı yok. Başka herif olsa anamı kısır diye boşar. Artık centilmenliğinden mi, yoksa kayınpeder zengin diye mi nedir boşamamış. Doktorları, kaplıcaları, muskaları denemişler. Soluğu kuvvetli en ünlü hocaların muayene ve tedavisinden de hayır gelmeyince umutlarını yitirmişler. Babamın çocuk da çocuk diye sızlanmasından, ocağım sönecek diye dövünmesinden bıkıp usanan anam:

— Bey! demiş, istersen bir evlâtlık alalım yanımıza.

Hayalleri kırılan babam, bu öneriyi kabul etmemiş. Bekliyor ki:

— Beyciğim! desin karısı, ben kısırım. İmam nikâhıyla ikinci bir karı al da çocuk sahibi olalım. Ortağımla gül gibi geçinip gideriz.

Anam oralı olmadığından, babam yutkunarak kuyruğu tutuşmuş çiftlik boğası gibi dolanıp duruyor. O dolana dursun, takdiri ilâhi ben anamın karnına düşüvermişim. Düşmemle öyle bir bayram başlamış ki sorma. Adaklar, şölenler, bahşişler gırla. Babamla kayınpederi tam yirmibin papel harcamışlar sevinçlerinden. Kolay mı dokuz ay sonra koskoca bir şehzâde gelecek dünyaya. Ben doğmazsam hânedan son bulacak sanki. Ve çok şükür doğmuşum! Anam içerde beni doğuruyor, babam dışarda dokuz doğuruyor. Amcamı birden kapıda gören babam:

— Ne oldu? diye bağırmış.

— Oldu! demiş amcam, nihayet oldu.

— Ne oldu?

— Oğlun oldu.

Kolonyalar serpip, kollarına bacaklarına sarılmasalar:

— Nihayet nihayet! diye sayıklıyan babam aklını uçuracak.

İşte Beyağbi «umumi arzu» üzerine o gün bana Nihayet ismi verilmiş. Soyadımızda Cazibe olduğundan, Nihayet Cazibe denen bir tuhaf adam çıkmış ortaya.

— Boş ver! dedim, daha ne tuhaf isimler var. Lâkin herkesin sana öğüt vermeye kalkışmasını anlıyamadım.

— Ben de anlıyamadım ya anlatayım Beyağbi, dedi. Bizimkiler ıkına sıkına yedi yılda bir çocuk yapabildiğinden el bebek gül bebek büyütülmüşüm. Öyle şımartılıyorum ki, başkası olsa keyif için hergün bir iki adam döver, hiç harcamasa günde bin kâğıt harcar. Ama Beyağbi, Allah terbiye bakımından övmüş de yaratmış beni. Hiç bozmuyorum kendimi. Değil şımarmak, büyüklerimin yanında bacak bacak üstüne de atmıyorum. Bamla dedemin eğlensin, harcasın diye verdiği paraları götürüp anama teslim ediyorum. Konu komşu, «böyle hayırlı evlât tövbe bir daha dünyaya gelmez» diye yemin billâh ediyorlar. Ne var ki zenginlik de bir yerde zararlı oluyor. «Bunca malımız, mülkümüz var. Okuyup da ne olacak?! Çiftliğin başına geçsin» diye ortaokuldan sonra okutmadılar beni. Gerçi babam okutmaya hevesli görünüyordu ya:

— Sus sus ağzından yel alsın! dediler dedemler anam. Dokuz dağın otuyla bu boya getirdiğimiz biricik yavrumuzun canına mı gastediyon sen! Baksane talebe gısmısı ders ohumayı bırahmış, birbirisinin gozünü oyup, öldürüyo..

Ne etsin adamcağız! Yavrusunu okutmaya kalkışsa, sülâle kafasına üşüşecek kaatil babaya bak diye!.

Babam kaatillikten kurtuldu ya, ben anamın dilinden kurtulamıyorum. «Yaşın ondokuz oldu, evlen» diye tutturdu. Benim daha o taraklarda bezim yok ya, «Sana kasabamızın en güzel kızı Süheylâyı alıcam» deyince, vücudumun konuyla ilgili kısmını ateş sarmaya başladı! Anamın derdiyse başka. Ölmeden torununu öpüp koklamazsa gözü açık gidermiş. Edepsiz bir evlât olsam:

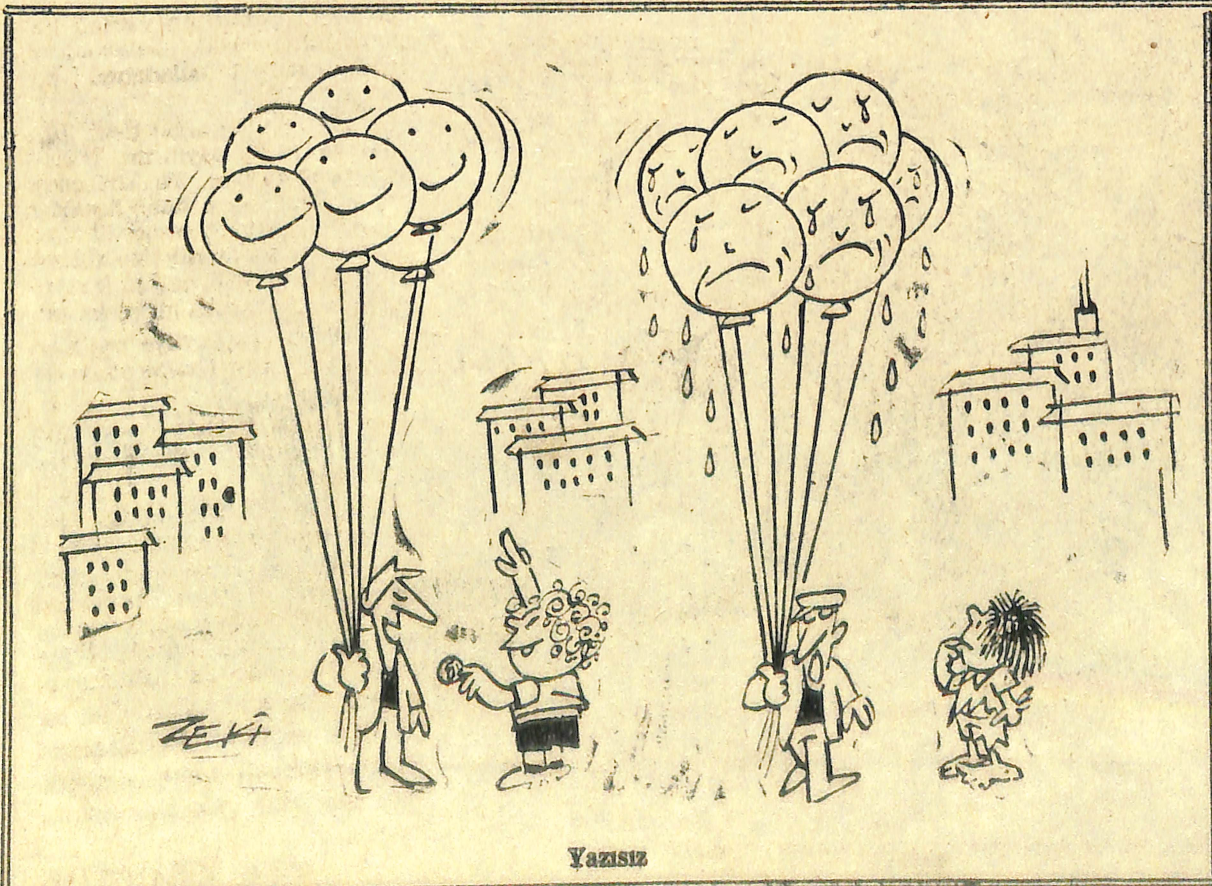
— Ana! diyeceğim, ben de babam gibi gevşek çıkarsam biraz zor koklarsın torununu!.

Geriye sayma işlemine geçilmiş atışa hazır roket gibi, evleneceğim günü bekliyorum. Şansa bak Beyağbi! Dedem ölüverdi. O yaslı kargaşa arasında baş göz olmam da suya düştü. Ardından askere gittim. Bizim peder de dönüşümü bekliyormuş. Geldiğimin üçüncü günü kalpten gitti. Vallağ Beyağbi bir ay daha sabretse, başkasıyla evlenen Süheylânın iki yaş küçük kızkardeşi Nejlayla evlenip muradıma ermiştim. Öyle bayram şekeri gibi bi kız ki Beyağbi, görsen senin de burnun sızlar, yüreğin cızırdardı. Sana kasabanın eşrafından Hâlim Efendiyi anlatayım. Bu adamın kendi yetmişini geçmiş, karısı dersen yetmiş yaşında. Bunca torunları yetişmiş. Hâlim Efendi bir gün kendisine ait mağazada oturuyormuş. Nejla içeri giriverince öyle bir çarpılmış ki torunu felç geldi sanmış dedesini. Hiç şaşma Beyağbi. Bu kızın yanında en felâket bombalar vızıltı kalır. Şöyle yüz adım yürüse, onu gören erkeklerin genci yaşlısı depremden yarı canlı kurtulanlara benzer. İşte bu Hâlim Efendi ertesi gün yetmişlik karısını boşayıp Nejlanın babasına dünür gönderince tüm yakınları yüzüne tükürmek için sıraya dizilmişti. Allah rahmet etsin Amcam yanlarına sokulup:

— Hey gidi şaşkınlar hey! demiş. Gastınız herifcağızı gebertmekse Nejlayla bi dakka başbaşa bırakıp, o saat rûhunu teslim etsin. Zavallının gızın gözelliğine galbi mi dayanır be?.

Elin oğlunda şans var Beyağbi. Nejlayı da başkası kaptı, evlendiler. Dedemle babamın ölümüne mi ağlarsın Süheylâyla Nejlayı elden kaçırdığına mı?! Tek umudun yeni yetişen en küçük kızkardeşleri Muallâda! Güzellikte ablalarının rekorunu kıramasa da rahat egale eder. Onu da kaçırırsam babam yanında yer hazırlasın bana. Moralim öyle bozulmuş. Diyeceksin ki başka kız mı yok a budala! Var ama bunlar başka. Hiç halk tipi ucuz arabayla, petrol şeyhlerine özel olarak yapılmış lüks araba bir olur mu?! Bunlar da o hesap. Hemen evlenmekte olanak dışı. Kızın ne yaşı ne boyu tutuyor. Utanmasam:

— Aman ana! diyeceğim, bir kaç yıl dişini sık, ölüp ne etme. Yoksa sonuncuyu da kaptırıcaz!

Yazısız

Kimseye sezdirmeden kızı izliyorum. Boyu şöyle yarım karış daha uzasa yaşına aldırmadan anamı gönderip kızı istedicem...

Sözün burasında susup, derin derin içini çeken Nihayet Cazibe'ye sordum:

— Yoksa valdeye bi şey oldu da Muallâyı da alamadın mı?

— Hayır! dedi, kız öldü. Şehirdeki ablasını ziyaretten dönerken kamyonla çarpışan taksinin içinde öldü. Zavallı kız. Mum gibi eridim kederimden. İnanırmısın Beyağbi yine bozmadım kendimi. Ne içki, ne sigara, ne haylazlık. İşimde gücümdeyim. Çiftliğimizi, mallarımızı yönetiyorum. Derken anacığım da birden yatağa düştü. Kansermiş. Sabırlı kadındı. Acı çekermiş de üzülmeyim diye bana duyurmazmış. Duyduktan sonra da iş işden geçti. Sizlere ömür. En acıklı aile filminden besbeter Beyağbi bu başıma gelenler. Sipsivri ortada kalınca, eş dost tanıdık tanımadık benim derdime düştü. Her karşıma çıkan harıl harıl öğüt vermeye koyuluyor:

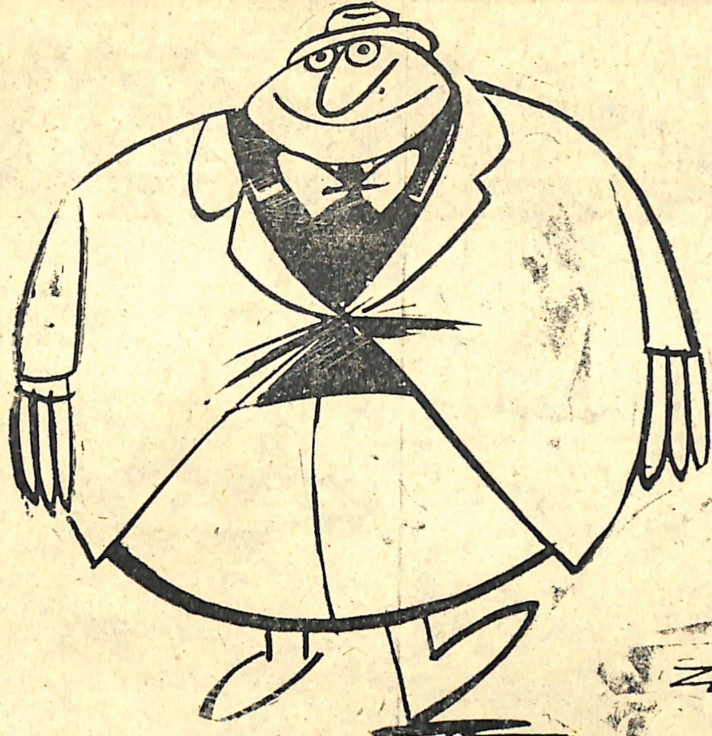
— Aman evlâdım tatlı dilli arkadaşlarına çok dikkat et, seni ayartmasınlar..

— Aman kardeşim Nihyet bi helâl süt emmişle evlen..

— Aman oğlum içki içme, kumar oynama. İnsana baldan tatlı gelir ya sonu pek kötüdür..

— Aman efendi oğlum hovardalığa başlama. Gece yaşamına kapılma. O kıvrak, o fettan kadınlar mahveder seni...

İnsanlardan korkar oldum. Otur öğüt dinle, kalk öğüt dinle. Kendi hâlime bıraksalar, vallağ içki de, kumar da, kadın da aklıma gelmiyecek. Yahu dedim bu denli methettiklerine göre hepsinden biraz tadayım. Param da

Ağır sanayici!...

Hafif sanayici!...

bol çok şükür. Baktım zararlı çıkıyorum çekerim elimi.

İnanırmısın Beyağbi, sırf bu öğüt verenlere inat içkiye başladım. Her gece şehre araba tutup gidiyorum içki içmeye. Sanki kasabada içki yok. İçki var ya pavyon yok, kulüp yok. Şarabından viskisine dek içmediğim içki, pokerinden kılıcına dek oynamadığım oyun kalmadı. Kadın dersen süriyle. Bar yosmaları paylaşamıyor beni. Dişlerine göre bulduklarından birbirlerinden kıskanır oldu haspalar. Uzatmıyalım Beyağbi sıfır numara seri olup çıktım. O tükenmez sandığım para, mal, mülk ikibuçuk yılda toz oldu. Senden iyi olmasın bi Cafer Amca vardır, bakkal. Ara sıra bana veresiye şarap verir. Bir ay önce dedi ki:

— Oğlum! dedi, bak baba malını yedin bitirdin. İçki, kumar, kadın da temelli yıktı seni. Toparla kendini. Şeytana uyup bir de esrar içmeye kalkma. Esrar içenler hep senin gibi dünyasına küsen biçârelerdir. Esrarın verdiği o yalancı hayal âleminde yaşıyarak sözde kendilerini avutanlardır...

— Neden gerekti bu öğüt Cafer Amca? dedim.

— Seni dün Sinekkaydı Şahap'ın yanında gördüm de. O herif bu semtin esrar tüccarı sayılır. Hem içer, hem bulup buluşturup satar, geçimi bu..

— Eksik olma Cafer Amca! dememle yanından tüyüp Şahabı bulmam bir oldu.

— Lan Sinekkaydı! dedim. Bana hemen esrar ver. Yemediğim bi o halt kaldı. Esrar içmezsem bitirimlerin yanında mahçup düşebilirim!.

Hık mık ettiyse de, parayı görünce iki parça esrarı cebime soktu gizlice. Diyeceğim beni pek de parasız pulsuz sanma Beyağbi. Daha satılacak bir at-sam var.

Nihayet Cazibe'nin yüzüne acıyarak bakıyordum. Dudaklarımı kemirip kafamı salladığımı görünce:

— Üzülme Beyağbi! dedi. Ben yine de şanslı sayılırım. Çünkü zararım kendime. Ya biri çıkıp da, «Oğlum sakın haa hırsızlık yapma» diye öğüt verseydi! Yandıydım vallağ. Öyle kafa ütüleyecekti ki, ona inat derhal kollarımı sıvayıp soyguna girişecektim!

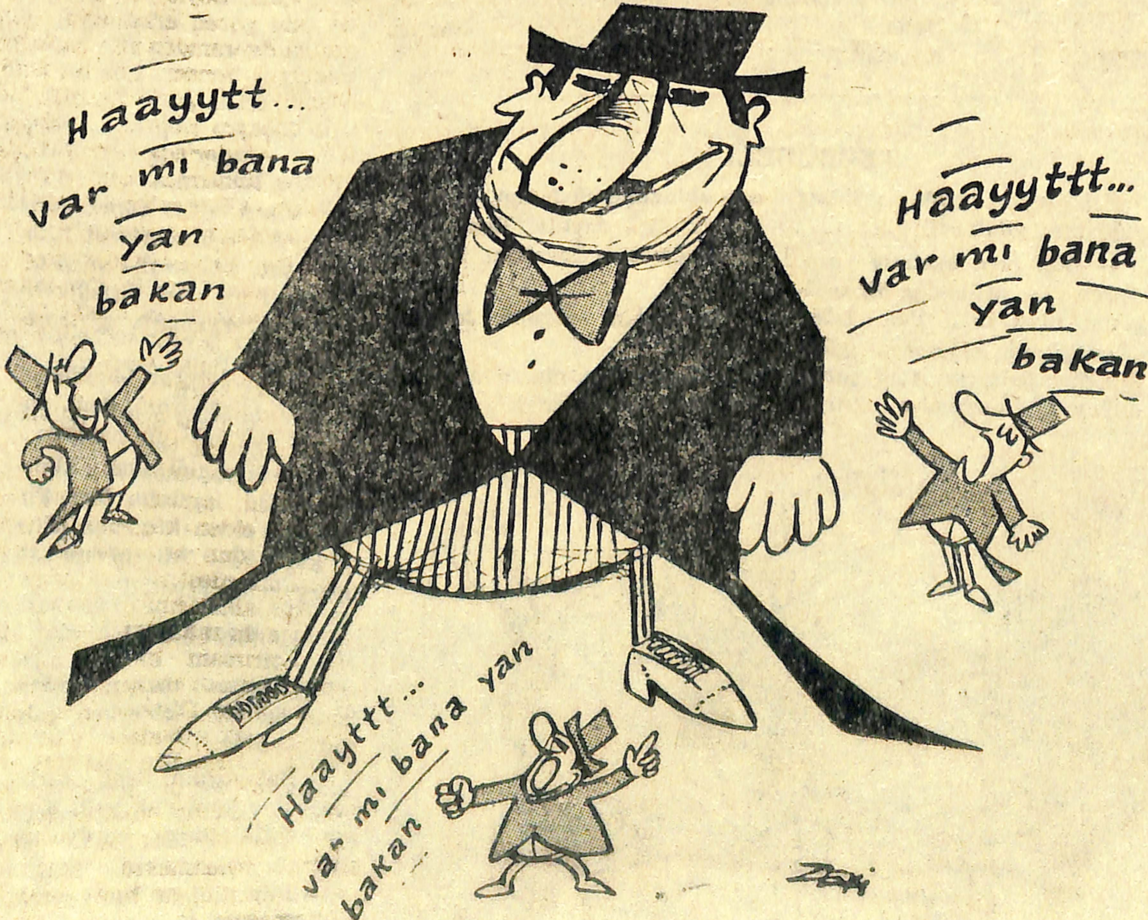
— Aman haa!... diye başlıyordum ki, Nihayet Cazibe eliyle ağzımı tıkadı.

— Vazgeç Beyağbi! diye yalvardı. Korkarım sen de öğüde başlıyorsun.

— Alışkanlık işte, dedim. Gerçekten niyetleniyordum galiba!.

— Sen sen ol Beyağbi! dedi, ne kimseye öğüt ver, ne kimsenin öğüdünü dinle. Allah insana akıl fikir vermiş. Bakma ben öğütçülere inat bu durumlara düştüm. Şimdiki aklım olsa, bana öğüt vermeye kalkışanların önüne şapkamı koyar, yanlarından ıslık ıslık çala çala uzaklaşırdım...

Cengiz ÖZKANTÜRK

— Biz size değil, yurtdaşın zaruri ihtiyaçlarına zam yapmağa bakarız!...

MİLLETLER GÜLÜYOR

EMİN!

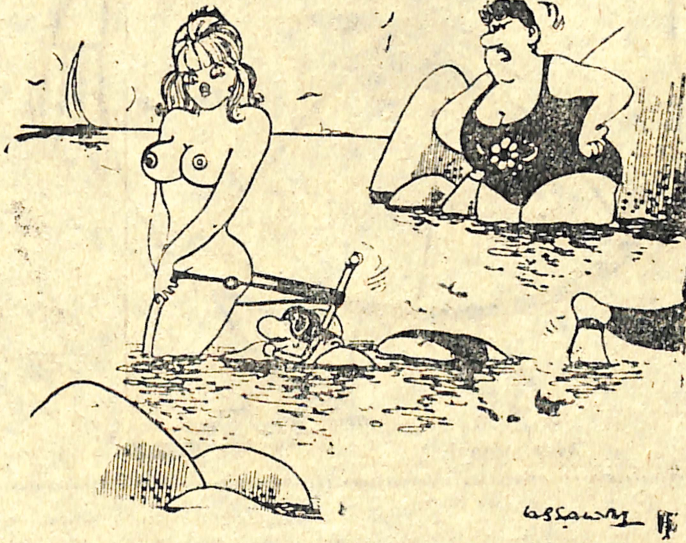
Arkadaşları, Fransa gezisinden dönen Amerikalıyı aralarına almışlar, Paris'in anlatıldığı kadar güzel olup olmadığını soruyorlardı.

— İlginç bir yer, diye cevap verdi geziden dönen. Hastanelerin birinde, Napolyon'un şapkasile dolaşan birile tanıştım.

Dinliyenler hayretle sordular:

— Gördüğünüz gerçekten Napolyon'un şapkası olduğuna emin misin?

— Elbette eminim, aynı hastanede, aynı şapkayla dolaşan onbeş yirmi hasta daha gördüm!..

Yazısız

BANA DA SÖYLE

Aynı masaya düşünce tanıştılar, yemekte arkadaş oldular, lokantaya sarışın güzel bir kadının girdiğini görünce geçmişteki maceralarını anlatmaya koyuldular. Kıvrak adımlarla kapıdan giren kadın, uzaklarından geçip, salonun gerilerindeki bir masaya oturmuştu. Biri, yanındakine sordu:

— Şu güzel kadına arkadaşlık teklif etsem, bana yüz verir mi acaba?

— Bilmem ki, dedi diğeri, size yüz verirse, lütfen bana söyleyin olmaz mı?

— Neden?

— Kocasıyım da.

— Yüzmek hiçte güç değildir, benim gibi yap!...

DERTLİ

Kafayı iyice çektikten sonra içtiklerinin parasını vermeden gitmeye hazırlanan müşteriye:

— Bir dakika mösyö, diye sokuldu garson, konsamasyon ücretini ödemeği unuttunuz.

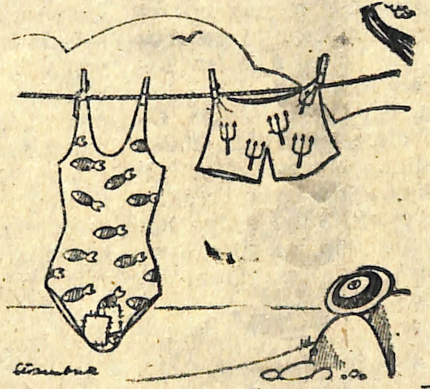
Adam dertli:

— Biliyorum dostum, biliyorum, dedi. Her şeyi unutmak için içiyorum zaten!..

İSKOÇYALI

Geceyi eşiyle bir otelde geçiren İskoçyalı, uyanınca karısının ölmüş olduğunu gördü. Bir felaket karşısında bile serin kanlılığını kaybetmiyen adam hemen telefona sarıldı, metrdotele:

— Kardeşim, dedi, iki kişilik peynir ekmekten ibaret kahvaltıyı iptal edin, bana bir sosisli yumurta gönderin.

Yazısız

NİYETİ!

Leydi, kocasına:

— Davranışlarınız hoşuma gitmiyor, dedi. Dün gece sizi, oda hizmetçimle bahçede gördüm.

— Evet ama kötü bir niyetim yoktu.

— Madem niyetiniz kötü değildi, hizmetçimin eteklerinin altında ne arıyordunuz?

— Sizden istemem gereken şeyi, istemeye yüzüm tutmadığından hizmetçinizden alıyordum!.

EĞER!

Garsonu çağıran müşteri, önündeki fincanı göstererek:

— Eğer bunun içindeki kahveyse, bana çay getiriniz, dedi. Yok eğer çaysa, bana kahve getiriniz.

Burnunu fincana dayayan garson:

— Peki mösyö, diye cevap verdi. Ama ya bulaşık suyuysa?

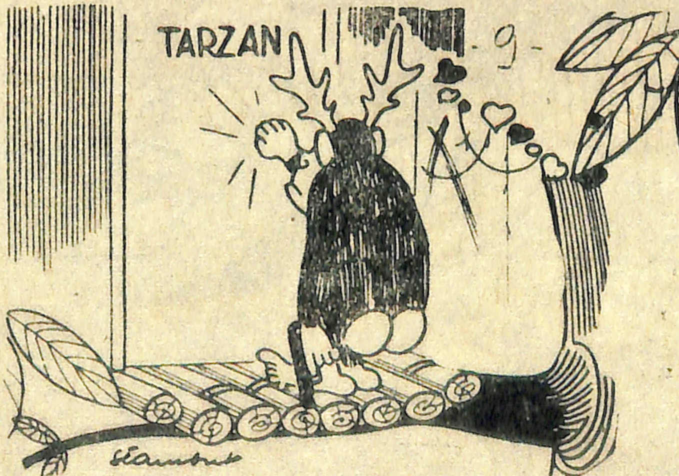
TECRÜBELİ

Pol bir kaç aylık, arkadaşı Jak yirmi yıllık evliydiler.

— Dün gece karımla aramızda yine pisipisine bir inatlaşma oldu, dedi. Pol. İşten döndüğümde sinemaya gidelim diye tutturdu. Çok yorulduğumu, dinlenmeye ihtiyacım olduğunu söyledim. O, gideceğiz diye dayattı. Ben gitmiyeceğiz diye dayattım. Sonra...

Arkadaşının sözünü kesti eski evli:

— Neyse uzatma, dedi. filim güzel miydi bari?

Yazısız

POKER

Üç adam ve bir köpek oturmuş poker oynuyorlardı. Kahvenin yeni müşterilerinden biri oyunu bir süre izledikten sonra hayranlığını gizlemeden:

— Poker oynıyan bir köpeği ilk defa görüyorum, dedi. anlaşılan çok zeki bir hayvan.

— Hydi canım, dedi köpeğin sahibi, hımbılın biri. Pokeri biliyorda, ne zaman eline iyi kağıt gelse, kuyruğunu sallıyarak belli ediyor!

KORKULUK!

Köye gelen yabancı, bir tarlanın önünden geçerken, çalışan köylüye:

— Bakıyorum, dedi, tarlanızda hiç korkuluk yok. Kuşlar ektiklerinizi yemiyorlar mı?

— Korkuluğun ne gereği var, diye köylü cevap verdi. Karım her zaman tarlada!

"EMEKLİLERE
İKRAMİYELERİ
KADAR
EV KREDİSİ"

TÜRKİYE
EMLAK
KREDİ
BANKASI

..şükürler
olsun!

Akbaba

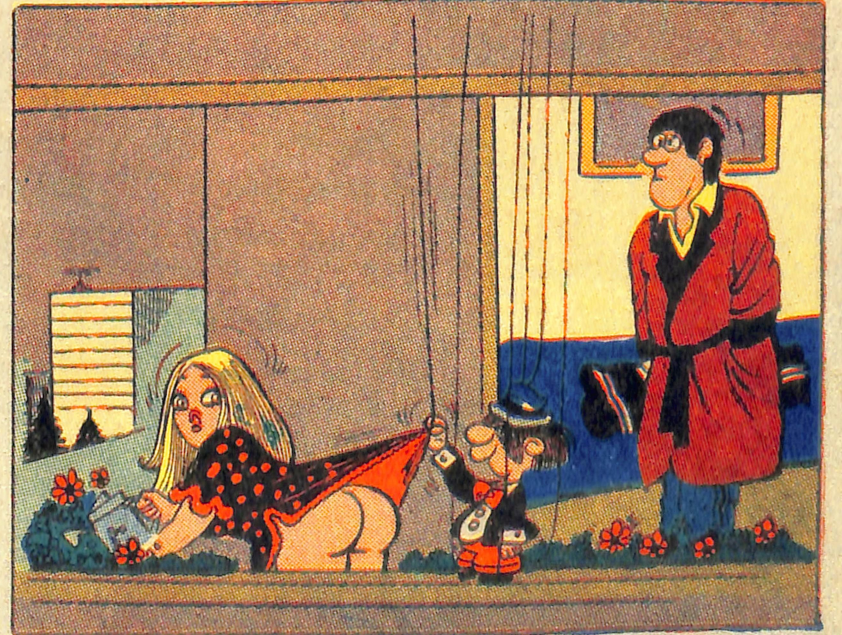

- BİRAZ KIPIRDAR MISINIZ ?..
ACABA HANGİSİ BİZİM TOPUMUZ !..

- YUKARDAKİ HERİFİN KUKLALARI CANIMI SIKMAĞA BAŞLADI !..